

De roekelozen

Léon Foubert
De roekelozen

Inleiding

De Poolster schittert terug boven Antwerpen. Dichter bij de grond ligt het restaurantje De lekkere kassei er vredig bij. Tot een aantal jongemannen gewapend binnenstormen, een schot in het plafond lossen en vervolgens schreeuwen: ‘Iedereen legt zijn geld, juwelen en uurwerken op tafel! Daarna blijven jullie stilletjes zitten met de handen in de lucht! Wie moeilijk doet krijgt een extra gat in zijn dom hoofd!’. Een kelner weigert mee te werken en krijgt daardoor een harde klap op zijn hoofd. Een van de zware jongens sloeg hem met de kolf van zijn pistool. Heel luid roept hij dan naar de bloedende kelner: ‘Heb je me niet goed begrepen, eikel?! Doe wat ik net zei of ik schiet je naar de hemel!’

De overvallers gaan heel gedisciplineerd te werk. Eentje blijft met zijn automatisch vuurwapen aan de deur, hij houdt de oprit in het oog. Twee mannen houden de klanten, het personeel en de eigenaar van de zaak onder schot. En twee anderen rapen het opgeëiste geld en waardevolle spullen op. Een dame van zekere leeftijd valt flauw, de vloer krijgt zelf een harde hoofdstoot van haar. De gangsters droppen alles in postzakken. Na de klanten is het de beurt aan de kelners om het geld uit hun kelnerstassen onvrijwillig te schenken.

‘En nu de kassa!’ schreeuwt één van de ophalers terwijl hij zijn pistool naar het personeel achter de toog richt. Hij snelt er naartoe. Stelt vast dat de kassa nog niet is geopend. Een vrouw die er staat krijgt zijn pistool tegen haar slaap. ‘Open doen, trut!’ brult de moderne Billy The Kid naar haar. Met traantjes over haar wangen en trillende handen voert ze zijn bevel uit. De andere pistoolschutter dropt het vele geld in zijn grote zak. Eenmaal de kassa leeg zegt hij luidkeels: ‘Vertrekken, nu.’ Eerst gaan de geldophalers naar buiten, dan één na één de onherkenbare kerels die al de mensen met hun automatische wapens onder schot hielden en ten laatste de ene aan de deur. Buiten op de oprit van het etablissement springen ze elk op hun zwarte gestolen crossmoteren. Maar ze worden achterna gezeten door de restauranthouder. De man houdt een pistool in zijn rechterhand, richt naar één van de vijf misdadigers en lost een schot. Hij mist maar net een zware jongen. De kogel raakt een oude eik rechtover de oprit. De criminelen twifelen niet, ze knallen hem neer met een tsunami van kogels. De man met witte overhemd vol bloed zakt door zijn knieën. Vliegensvlug vertrekken de schurken alsof ze worden achterna gezeten door de duivel zelf. Ze rijden naar het Kattenbos waar ze zeker zijn dat er geen camera’s hangen. Hun vriend Antoine staat er op hen te wachten met een camionette. Wanneer hij ze ziet aankomen in zijn zijspiegel, springt hij uit zijn zetel, snelt naar de achterkant van de wagen, plaats een oprijplaat zodat zijn kompanen er kunnen inrijden. Na de deuren te sluiten rijdt hij met hen naar zijn huis. In zijn woning dat er een beetje eenzaam in landelijk gebied staat te vervallen nestelen ze zich in zijn salon met versleten zetels.

‘Deze keer hebben we veel geluk gehad.’ zegt de tweeëntwintig jarige Robin tegen de anderen. ‘Risico van het vak he!’ antwoordt Sebastian. Antoine moeit er zich mee met de vraag: ‘Hoe zo?’. Robin vertelt wat er is gebeurd bij het verlaten van het restaurant. Antoine vindt dit niet leuk, hij denkt dat de politie nu nog meer hun best gaan doen om hen te vangen. ‘Fuck it!’ zegt Alexander terwijl hij een pakje filterblaadjes uit zijn achterzak haalt. Om te bekomen van de adrenaline wilt hij een joint roken. Zijn maat Kristof doet hetzelfde.

‘We moeten niet beginnen paniekeren.’ vertelt Arne. Hij neemt de postzakken vast. Legt de inhoud op het salontafeltje en begint te glimlachen. ‘

Ah ja, de politie weet niets. Ze weten zelfs niet waar te zoeken. We zijn veilig. Kom laat mij ook eens trekken van je stickie!’ beveelt Antoine aan Alexander. Deze geeft zijn gerold kunstwerk door aan de zwaarlijvige kaal geschoren Waal. Antoine komt namelijk uit de regio van Charleroi. Voor hij deze jongens leerde kennen bij de Ultra’s – een hevige supportersclub van hun lievelingsvoetbalclub KV Antwerpen – zat hij drie jaar in de gevangenis voor drugsfeiten te Antwerpen. Momenteel is hij werkloos. Ieder krijgt vijfhonderd Euro’s van de buit, de rest droppen ze bij de spaarpot dat gevuld is met geld van de vorige overvallen. De juwelen en uurwerken versassen ze wel op de zwarte markt. Het spaargeld dient om een groot aantal cannabis te kopen en het dan natuurlijk met mooie winsten door te verkopen. ‘Laten we nog eens poken! Honderd Euro’s inzet!’ zegt Sebastian enthousiast. Sebba voor de vrienden is een blonde bodybuilder. Zijn afgetraind lichaam is volgetekend met inkt. Hij heeft een passie voor tattoos. Eigenlijk is er geen plaats meer voor eentje meer. Hij is ook drummer. Tezamen met Alexander, Robin, Kristof en Arne vormt hij een coverbandje met als naam The Reckless. Ze spelen vaak in cafés voor hun plezier en om een centje bij te verdienen. Tijdens de week verdient hij zijn brood als automecanicien. De kaarten worden verdeeld. Ieder is er van overtuigd dat ze het inzetgeld gaan winnen. Alexander, de bassist van de band vraagt aan Robin wat hij met het geld zou doen moest hij winnen. Ook Alex is gek van bodybuilding en tattoos. De bruinharige tweeëntwintig jarige is de beste vriend van Sebastian. Zie je de ene dan zie je ook de andere. Ze hebben zelfs dezelfde werkgever. ‘Een gitaartje van Keith!’ antwoordt Robin.

‘Diegene die je al zo lang wilt?’ vraagt Alexander.

‘Inderdaad! Daar komt nu eens een lekker geluidje uit!’ vertelt de jonge gitarist. Robin beschikt niet over vele spieren, hij is eerder een mager ventje met half lang haar. Een tattoo heeft hij wel, eentje op zijn rechterarm. Hij is ook een jazzliefhebber. Postbode is zijn beroep.

‘Full house!’ roept Kristof. De anderen vloeken. Hij heeft deze ronde gewonnen. Kristof is ook een gitarist. Ook is hij de broer van Robin. Zelfde lichaamsbouw van zijn jongere broer maar dan met twee tattoos. Op zijn rechterarm een wolf en op zijn linker bovenarm een paar muzieknoden. Hij werkt als groenarbeider bij de stad Antwerpen. Vele joints en sterke drank worden tijdens het

partijtje poker benuttigd. Zoals iedere coverband is er ook een zanger aanwezig. Het zingen neemt Arne voor zijn rekening. Hij speelt ook piano. En heeft nog enkele keyboards en synthesizers waarmee hij zich amuseert. Deze tweeëntwintig jarige nachtegaal met zwarte haren is de knapste van de bende. Een echte womanizer. Zoals zijn vrienden beschikt hij ook over een paar tattoos. Een drietal van zijn lievelingsvoetbalclubje KV Antwerpen. Op beide armen en eentje op zijn rug. Hij is ook arbeider, hij werkt namelijk in een Car Wash. Ze spelen nog enkele uren met de kaarten tot Robin beslist om naar huis te gaan, hij is moe. De rest stopt er dan ook maar mee, Antoine is de grote winnaar. Stoeft dat hij de pokerkoning is en laat zijn kameraden naar buiten gaan. Ruimt nadien nog de rommel op. Daarna springt hij in zijn bed en vertrekt naar dromenland.

I.

Twee dagen later treedt The Reckless op in café De Dorstlesser te Berchem. Sebbe en Antoine rijden elk met hun wagen naar daar. Sebastian met de artiesten en Antoine met het materiaal. Ze consumeren eerst verscheidene pintjes alvorens ze aan de soundcheck beginnen. Nadat ze allen tevreden zijn met het geluid trekken ze terug naar de toog. Ze sympathiseren met de stamgasten tot ze aan hun optreden gaan beginnen. Om eenentwintig uur dertig is de zaak goed gevuld met mensen van allerlei pluimage. De coverband verlaat dan de toog om het kleine podium te betreden en wat ambiance in het café te brengen. Ze spelen Engelse en Amerikaanse hits aan de lopende band uit de jaren 80, 90 en 2000. Dames springen van hun barkruk, de mannen springen op en neer en de cafébaas shaket alsof hij terug twintig jaar is. De uurtjes vliegen voorbij. Antoine zit redelijk beschonken in het rokerslokaal te dartsen met nog een paar dertigers. Na middernacht stoppen de jongens er mee. Ze mengen zich onder het volk aan de toog, drinken nog een paar pintjes terwijl Antoine zijn lichte vrachtwagen vult met de instrumenten en versterkers. Arne krijgt een enveloppe in zijn handen gedropt met het gevraagde bedrag voor hun optreden wanneer ze afscheid willen nemen van Dirk die het café al zo'n vijftien jaren openhoudt. Alexander vertelt hem dat dit voor herhaling vatbaar is. De jongemannen krijgen een paar schouderklopjes van de stamgasten. Ze kruipen in de wagen van Sebastian, hij start de motor en rijden naar het huis van Antoine. Deze volgt hen met zijn geladen voertuig. Maar heeft het moeilijk om op zijn rijvak te blijven. 'Wat waren we terug goed vandaag!' schept Kristof op.

'Natuurlijk!' lacht Alexander tijdens het rollen van een joint. Hij is redelijk beschonken maar om er eentje te rollen is hij zelfs in een zatte bui de beste van hen allen. Zijn beste vriend Sebastian krijgt de eer om hem te aansteken. 'Morgen zullen we nog beter zijn!' pocht Robin met dubbele tong. Iedereen kijkt hem aan.

'Want straks mag ik mijn nieuw gitaartje gaan afhalen!'

'Heb je het nu toch gekocht?' vraagt Arne.

'Yeah!' roept Robin. 'En dat vertel je nu pas?' zegt Alexander. 'Verrassing!' lacht de gitarist, neemt de joint over van Sebastian, trekt er eens stevig aan en struikelt over Antoinés pantoffels wanneer hij in de zetel wilt gaan zitten. De anderen lachen zich een breuk. Nadat de joint volledig is opgerookt, rollen ze er nog een paar tot ze één na één in slaapvallen. Allen liggen ze ongemakkelijk op elkaar te leunen in de zetels. Een tiental uren later worden ze wakker. Ze voelen zich niet lekker. Arne vraagt aan Sebbe of hij hem wilt naar huis voeren. Alexander wilt ook naar huis, zijn vriendin komt in de namiddag even langs. Robin vraagt Sebbe om hem in het stadscentrum af te zetten, hij wilt zo snel mogelijk zijn nieuw speelgoedje uittesten. Kristof blijft

bij Antoine. De dertiger van Waalse afkomst stelt hen voor om eerst wat koffie te drinken. ‘Koffie? Ben je gek?!’ drukt Kristof zich nogal hevig uit.

‘Ik heb iets veel beter!’ zegt hij en gooit een opgevouwen papiertje op tafel.

‘Elk een lijntje speed en we zijn direct wakker!’ lacht hij zijn tanden bloot. ‘Hier, nog een grammetje!’ antwoordt Alexander. Wederom belandt er een papiertje op de salontafel. Kristof besluit dan om zes lange lijnen te trekken met zijn bankkaart. Ieder snuift zijn deel op. Na minieme tijd voelen ze zich terug in staat om een marathon af te leggen. Sebastian, Arne, Robin en Alexander vertrekken daarna. Robin stapt uit de auto van zijn goeie vriend. Kijkt eens rond hem op straat, weinig volk voor een zaterdag. Wandelt vervolgens de muziekwinkel Vaeyens binnen en vraagt aan de verkoper of zijn elektrisch gitaartje is aangekomen. ‘Wees maar gerust. De doos staat daar.’ wijst Emiel Vaeyens. Gelukkig als een klein kind loopt de jongeman er naar toe. ‘Geweldig!’ roept hij. Betaalt, neemt de doos onder zijn arm en vertrekt naar huis. Op zijn slaapkamer plukt hij zijn snaren in een versterker, zet het geluid van het bakje wat luider en begint er op te spelen. Je kan hem vier huizen verder nog horen. s’Avonds treedt The Reckless op te Wommelgem in café The Bass. De volgende middag wordt Arne wakker in zijn bed. Het enige wat hem van onder de lakens krijgt is de gedachte dat KV Antwerpen om achttien uur een thuiswedstrijd speelt. De zwart harige zanger heeft er een abonnement. De uitwedstrijden bekijkt hij meestal op TV. Ofwel in het supporterslokaal, thuis of bij zijn kameraden. Maar negentig minuten in eigen stadion wilt hij niet missen, daar voelt hij zich thuis. Alvorens zijn slaapkamer te verlaten snuift hij gauw een lijntje van een opwekkend poedertje. In de keuken groet hij zijn meter. Meter Martha is zijn vaders ma en woont bij hen in. Arne’s moeder is gestorven tijdens de bevalling, het is een wonder dat de piano spelende jongeman nog leeft. Eigenlijk is hij groot gebracht door Martha, zijn vader is zo goed als nooit thuis door zijn werk. Frank is een vrachtwagenchauffeur die steeds containers vanuit de Antwerpse haven naar het buitenland voert. ‘Wil je koffie?’ vraagt ze hem. ‘Ja, graag.’

‘Hoe was jullie optreden gisterenavond?’ Arne lacht en antwoordt: ‘Super goed! Wat dacht je?’ ‘Dat hoor ik graag. Maar je bent gisteren niet gaan werken. Je baas belde gisterenoctend, hij kon je niet bereiken op je smartphone.’ vertelt ze hem. Ze neemt een kopje, vult het met zwart goud uit de thermos en geeft hem een zak gevuld met chocoladekoeken van bij de bakker. ’s Morgensvroeg is ze die gaan kopen, ook een brood en beleg bij de beenhouwer. ‘Mijn batterij was leeg. En ik had totaal geen zin om te gaan.’ mompelt hij. Martha maakt zich boos: ‘Zo ga je nog je job verliezen!’ ‘Pfff, dan zoek ik wel ander werk. Jobs genoeg in de haven.’ antwoordt hij onbezorgd. De jongeman eet een halve koek, staat recht en trekt terug naar boven. Hij gaat zich douchen. Terwijl hij de trap opklautert roept Martha dat hij de tafel mocht opruimen. ‘Ik ben je meid niet!’ Na zich te hebben afgedroogd kleedt hij zich in rood en zwart, de kleuren van KV Antwerpen. Een voetbalshirt, een sweater van de club en daarover een winterjas van zijn lievelingsteam. Een sjaal

neemt hij ook mee. ‘Tot vanavond!’ roept hij naar Martha wanneer hij naar de voordeur wandelt. ‘Vergeet niet dat je morgen moet gaan werken!’ antwoordt ze bezorgd terug.

‘Ja, ja!’ De nachtegaal trekt de deur achter zich dicht en stapt naar de bank zo’n driehonderd meter verderop. Honderd Euro’s, haalt hij uit de machine. Meer dan genoeg. Nadien gaat hij naar een bushalte. Lang moet hij niet wachten. De bus voert hem naar Linkeroever, waar het stadion zich begeeft. Vijftig meter van de voetbaltempel is het supporterslokaal - café De Matroos - van de Ultra’s waar hij afgesproken heeft met zijn kameraden zoals bij iedere thuiswedstrijd. Kristof en Robin zijn er al, ze praten met de andere aanwezige supporters. Arne bestelt een tiental pinten voor hem en zijn rood zwarte broeders, een half uur later komen Sebastian en Alexander ook binnen gewandeld. George en zijn bloedmooie dochters Melissa en Rebecca, waarvan Arne er al met eentje meermaals de lakens heeft gedeeld zijn druk in de weer om plasticen bekertjes te vullen aan de tapkraan. Een uur later is Antoine er ook, hij geraakt met moeite binnen. Intussen zijn er zoveel supporters aanwezig die al een tijdje buiten in de kou voor het café moeten staan. Wanneer de wedstrijd bijna gaat beginnen vertrekken ze met zinnen allen goed beschonken naar het stadion. In de massa begint er iemand één van de vele supportersliedjes te zingen, al de rood zwarten zingen onmiddellijk mee. Het is al feest, allen zijn ze overtuigd dat ze de wedstrijd tegen FC Geraardsbergen gaan winnen. Even later zitten de jongens met hun vriend Antoine net op tijd op hun zitplaatsen. Het hele stadion zingt een provocerend lied. Er komt wel reactie uit het bezoekersvak maar niemand die het hoort. Er zijn zo’n duizend supporters uit Geraardsbergen aanwezig. Maar hoe hard ze ook schreeuwen, ze kunnen nooit op tegen de twintig duizend Antwerpenaren. Een grote tifo waarop een brullende leeuw op getekend staat wordt uitgerold. Het team van KV Antwerpen heeft als bijnaam De leeuwen met rood zwarte manen. Overal in het stadion staan er supporters te zwaaien met Bengaals vuur, ook bij de bezoekers. De scheidsrechter geeft het startsignaal, de blauw witten uit Geraardsbergen geven de aftrap. De eerste helft is spannend, beide teams gaan er voor. De doelmannen hebben veel werk. Aan de rust is het nog steeds 0-0. De jongens drinken gauw drie pintjes terwijl ze wachten op de tweede helft. Een vijftal minuten voordat de arbiter de eerste helft affluit gaan er twee van hen het bier bestellen in de coulissen van de voetbaltempel. Ze wachten daar dan op de anderen. Er wordt op voorhand afgesproken wie deze taak uitvoert, iedere wedstrijd iemand anders. Kort nadat de tweede helft is begonnen wordt er gescoord: 0-1 door een penalty. De blauw witten juichen. Het wordt opeens stil. Behalve in het bezoekersvak. De rood zwarten herpakken zich. Een kwartier later is de score 1-1. Via een corner wordt de bal keihard binnen gekopt. Het blijft spannend tot de negen tachtigste minuut, dan wordt er terug gescoord: 2-1. Het stadion davert, er wordt gejuicht, omhelst, gezongen, alle vuisten en sjaals in de lucht. De blauw wit geklede supporters worden stil. Enkele minuten later is het voorbij, de buit is binnen. Drie wel verdiende punten voor De leeuwen met rood zwarte

manen. De Antwerpenaren haasten zich naar buiten om te gaan vieren in de omringende betonnen biertenten. Enkel de harde kern blijft in het stadion om te applaudisseren. Antoine en The Reckless blijven ook even, selfies worden genomen met de smartphones. Nadien verlaten ze ook de zitplaatsen, Robin wilt naar de fan shop gaan. Maar daar staat er ondertussen ook al een lange rij aan te schuiven. Daar heeft hij geen zin in. Dus trekken ze terug naar De Matroos. Onderweg stoppen ze wel eerst om een hamburger en hoe kan het ook anders, frietjes te eten. George, zijn twee adembenemende dochters en nog een paar studenten hebben het terug druk. Het is er wel gezellig. Er wordt gedronken, gezongen, gedanst en vele malen aan elkaar gezegd dat ze dit seizoen kampioen zullen worden. Een uur later staat Arne op een tafel naast de toog een supporterslied mee te zingen, arm in arm met Melissa. Omstreeks drieëntwintig uur is het café zo goed als leeg. Morgen is het terug werken. Maar Sebbe en zijn maten willen niet naar huis, ze willen feesten. Een na één zijn ze al eens naar het toilet geweest om hun neus te poederen. George maakt hen vriendelijk duidelijk dat hij gaat sluiten, zijn personeel is ook al vertrokken.

‘Nog ééntje, George!’ antwoordt Alexander.

‘Sorry jongens, ik ga sluiten.’ lacht de cafébaas. De jonge mannen zagen nog even maar het heeft geen zin. George zet de muziek af. Hij is moe. Uiteindelijk verlaten ze de zaak. Ze beslissen om de stad in te trekken, daar verder te vieren. Sebastian haalt zijn auto die nog op hem wacht op de parking naast het stadion en rijdt met zijn vijf makkers naar het stadscentrum. Met vier op de achterbank, luide muziek en veel sneller dan de toegelaten snelheid. Na de tweede werkdag deze week neemt Kristof de bus naar huis nadat hij afscheid neemt van zijn collega’s. Op het grote voertuig zet hij zich zoals hij altijd doet gans al achter. Hij houdt iedereen op straat aan de rechterzijde van de bus in het oog. De mooie vrouwen krijgen natuurlijk extra aandacht van zijn ogen. Eenmaal thuis springt hij onmiddellijk onder de douche. Daarna drinkt hij een kop koffie terwijl zijn moeder aan het avondmaal begint, hij hoort Robin die vanuit zijn slaapkamer een melodietje speelt op zijn gitaar. Wanneer hun magen gevuld zijn verlaten de twee broers het ouderlijk huis. Zoals gewoonlijk gaan ze op dinsdagavond bij Sebastian om te repeteren. Dit doen ze daar in het tuinhuisje. Na een korte rit met de bus komen ze er aan. Leah, Sebastians moeder, van Duitse afkomst doet de deur voor hen open. Ze groeten elkaar vriendelijk, de gitaar spelende broers wandelen verder naar de tuin waar haar man Rohnny een sigaret staat te roken met Thomas, de jongere broer van Sebbe. Ze merken meteen op dat Alexander er ook al is door het geluid dat zijn basgitaar produceert. Het is enkel nog wachten op Arne. De womanizer komt altijd als laatste aan. Steeds terwijl hij vlug een broodje eet. Na een half uurtje praten over koetjes en kalfjes begint de repetitie. De repertoire bevat de liedjes die ze tijdens hun optredens spelen. Af en toe komen daar twee of drie andere liedjes bij zodat het niet saai wordt. Het tuinhuisje wordt ondertussen snel gevuld met blauwe rook van hun sigaretten. Daarom openen ze de deur. Maar daardoor trekt de kou

al gauw het repetitiekot binnen. Na een uurtje spelen houden ze er eventjes mee op. Sebastian laat hen eventjes alleen om een bak bier te halen in de kelder. De frigo in het tuinhuisje is ondertussen leeg. Kristof gebruikt de tijd om een jointje te rollen, net als Arne. Alexander tovert onderwijl een hevige bass riff uit zijn werktuig. ‘Wauw! Van waar komt dat opeens vandaan?!’ roept Robin.

‘Leuk he. Zelf uitgevonden!’ antwoordt Alex. ‘Echt goed!’ komt Arne tussenbeide.

‘Dat is wat we moeten doen!’ zegt Robin enthousiast.

‘Waarover heb je het?’ vraagt Sebastian wanneer hij met het bier arriveert. Ieder krijgt een flesje, de rest dropt hij in de koelkast. ‘Dat we onze eigen muziek, ons eigen liedjes moeten maken!’ vertelt de gitarist aan zijn makkers.

‘En dan worden we super beroemd en schatrijk!’ lacht Arne. ‘Maar ja!’ respondeert Robin.

‘Hier, trek eens aan mijn stickie. Zo ga je terug helder denken, broer.’ giechelt Kristof. Na hevig te inhaleren probeert Robin de anderen verder te overtuigen van zijn mening. Na een tijdje geeft Sebastian hem gelijk. Vooral omdat hij zijn gezaag beu is. ‘Waarom niet? Mijn bas riff is cool. Ik kan er wel nog zo een paar creëren.’ stoeft Alex. Er verschijnt een glimlach op Robins gezicht. Wanneer hun pintjes opgedronken zijn en de joints op gesmoord repeteren ze verder. Nog ongeveer een uurtje het tuinhuisje doen daveren. Nadien is het terug joints rollen. Ze vragen zich af wat Antoine aan het uitspoken is. Sebba neemt zijn smartphone en belt hem op. Hun Waalse vriend zit bij George aan de toog. Ze besluiten dan om hem te vergezellen. Met gierende banden vertrekt de drummer voor zijn deur om naar De Matroos te rijden. Zijn vader die al in bed ligt schrikt wakker en schreeuwt ‘rotjong!’ naar zijn zoon. Ze consumeren er nog een aantal biertjes en hebben plezier. George is namelijk een echte moppentapper. Wanneer de cafébaas eventjes naar zijn toilet gaat vraagt Alexander aan Antoine wanneer ze gaan beginnen aan hun weed project.

‘We hebben ondertussen toch al geld genoeg om enkele kilo’s te kopen?!’ zegt de drummer.

‘Ik zal morgen een bestelling plaatsen. Maar schrik niet, het worden drukke tijden.’ lacht Antoine. George geeft een rondje wanneer hij terug achter zijn toog komt staan, het wordt stilaan laat. Sebastian wilt naar huis, morgen is het terug werken. Zijn muzikale vrienden gaan met hem mee zodat hij ze thuis kan afzetten. Iedereen behalve Arne. Hij is verdwenen, niemand die weet waar hij naar toe is. Zonder iets te zeggen. Ver is hij niet. Rebecca nam hem voor de zoveelste keer mee naar de toiletten om elkaar vrolijk op te warmen.

Vrijdagavond. The Reckless verzamelt zich bij Antoine. Ze gaan terug een optreden geven, deze keer in het café Recheroever. Alvorens te vertrekken worden er jointjes gerold en gesmoord.

‘Ik wil jullie iets tonen.’ vertelt de Waal. ‘Is het wat ik denk wat het is?’ vraagt Alexander. Antoine lacht, huppelt naar zijn slaapkamer, haalt er vijf zakken met elk één kilogram weed van onder zijn bed en keert terug naar zijn partners. De muzikanten springen een halve meter in de lucht door

extase. ‘Yes! Antwerpen wordt van ons! De drugsbaronnen van ’t stad! The kings in town!’ lacht Kristof.

‘Aan wat jij nu denkt?! We gaan toch gewoon een centje bij verdienen?’ reageert Robin.

‘Ah ja, ik ben maar aan het zeveren.’ glimlacht zijn broer. Er wordt aan de deur gebeld. Het zijn Maaïke en Siska die er staan te wachten tot Antoine open doet. De twee meisjes van tweeëntwintig zijn de vriendinnen van Sebba en Alex. Maaïke en Sebastian hebben al zo’n zes jaren een relatie. Siska is het liefje van Alexander, al tien jaren. Ze kennen elkaar vanop school. Ze zitten ook tezamen in een toneelgroep. ‘Wauw, zoveel weed?’ zegt Siska wanneer ze de jongens vergezelt.

‘Van wie is dat?’ vraagt Maaïke.

‘Van ons!’ antwoordt Arne.

‘Wat zijn jullie van plan? Dat gaan jullie toch niet zelf oproken, zoveel?’ polst de bruin harige Siska.

‘Om te verkopen, he schatje.’ grinnikt Alexander.

Maaïke vindt dit geen goed idee: ‘En binnen een paar maanden mogen we jullie gaan bezoeken in de gevangenis!’ Antoine probeert haar te kalmeren: ‘Maar nee, zo ver zal het er niet van komen. En denk aan de extra cadeautjes dat jullie zullen krijgen van jullie dekhengsten.’

‘Kom achteraf niet janken, ik heb jullie gewaarschuwd!’ zegt Maaïke hier op met een boze blik.

‘We moeten nu veel reclame maken he. Hoe meer klanten, hoe beter!’ vertelt Kristof.

‘Ja, overal waar we gaan. Op café, in discotheken, in de gym, bij de Ultra’s. Kortom bij iedereen die we kennen.’ omschrijft Arne. ‘We moeten vertrekken, straks zijn we nog te laat.’ roept Robin wanneer hij naar zijn uurwerk kijkt. Zijn makkers zijn ook verrast dat het zo laat is. The Reckless, de meisjes en Antoine springen dan maar in hun wagens en rijden naar het café Rechteroever. Hun instrumenten had Antoine al in zijn wagen geplaatst. Onderweg informeert Alexander de andere inzittenden dat hij distributeurs gaat inschakelen om de drugs door te verkopen in ruil voor een kleinigheid. Hij kent een paar jongens die dat wel zullen zien zitten en betrouwbaar zijn. Wanneer hij het aan Antoine vertelt voor de deur van het café waar ze optreden gaat deze akkoord maar waarschuwt de bassist dat hij heel voorzichtig moet zijn. Er is al veel volk aanwezig, de meesten praten al met een dubbele tong. De jongens plaatsen hun instrumenten op het kleine podium rechtover de toog. De kroegbaas schenkt hen iets te drinken. Ze beginnen al gauw aan de sound check. Vervolgens tanken ze nog wat bier bij, de meisjes drinken cava. Het wordt rumoerig in het café. Hier en daar horen de muzikanten een scheldpartij tussen de klanten. De cafébaas komt er wel onmiddellijk tussen om zijn klanten te bedaren maar de sfeer blijft er onrustig. Zodra The Reckless aan hun optreden begint krijgen ze direct iedereen’s aandacht. Toch ontstaat terug een discussie na een half uur. Twee tieners met haantjesgedrag maken ruzie omwille van een meisje. Het duurt niet lang of de ene duwt de andere tegen de muur. Een vuistslag volgt. Vrienden van beide partijen

bemoeien zich, er ontstaat een gevecht. Er worden vuisten in elkaars gezicht geplant, op elkaar gemept met barkrukken, half volle glazen vliegen in het rond. Arne stopt met zingen, met zijn rechterhand doet hij een teken naar zijn makkers om hen te laten stoppen met spelen. De cafébaas belt snel naar de politie. Na enkele minuten komen ze er aan. Maar de vechtersbazen zijn met teveel, ze vragen meteen versterking. Vele klanten verlaten het café want het wordt er te heftig. Zo goed als alles wordt aan diggelen geslagen. Pas wanneer er nog politieagenten aankomen worden de vechtjassen uit elkaar gehaald en mee genomen naar het politiebureau. Sebastian en zijn maten willen hun optreden wel vervolgen maar het heeft geen zin, er is bijna geen publiek meer aanwezig. Ze besluiten dan maar terug naar Antoinettes huis te rijden en er de avond door te brengen. Sebastian kruipt zwetend van tussen de zachte dijnen van Maaïke. Hij ploft zich naast haar neer en kijkt hijgend en voldaan naar het plafond van zijn slaapkamer. De blond geverfde parfum verkoopster rolt zich tegen hem aan, legt haar linkerarm over hem heen en kust hem innig. ‘Je was weer een beest.’ zegt ze hem met een glimlach. Het maakt hem trots. Hij voelt zich daardoor een echte man. ‘Gaan jullie nu echt al die drugs verkopen?’ vraagt ze hem. Hij lacht: ‘Wat gaan we er anders mee doen?’

Ze trekt zich recht: ‘Dat gaat nog slecht aflopen! Vroeg of laat lopen jullie tegen de lamp!’ antwoordt ze met een bezorgde stem. ‘Maak je toch geen zorgen. We weten wat we doen, wat we riskeren en dat ze ons nooit zullen betrappen.’ probeert hij haar te overtuigen. ‘Maar toch.’ reageert ze.

‘Hou er nu maar over op. Maak je geen zorgen! We weten wat we doen. Het is beslist. De bal is aan het rollen, nu grabbelen we niet meer terug. En het geld zal gaan binnen rollen.’ is de drummer zeker van zich zelf.

‘Ik hoop het, dat jij en de anderen nooit in de gevangenis zullen belanden.’ Ze kust haar grote liefde opnieuw en stapt uit het bed. Ze trekt haar kleren aan, kamt haar blonde lokken terwijl Sebba blijft liggen.

‘Wil je iets drinken?’ vraagt ze hem. ‘Ja, een biertje gaat er nu wel in.’ Maaïke verlaat de kamer en wandelt de trappen af om naar de keuken te gaan. Thomas zit er de krant te lezen. Ze groeten elkaar, vervolgens marcheert ze terug naar boven met bier en fruitsap voor zich zelf. Enkele kilometers verder zitten Robin en Kristof samen te improviseren op hun gitaren. De jongste van de twee amuseert zich te pletter. Kristof moddert wat aan, blaast en legt zijn instrument op zijn broers bed. ‘Stop je er al mee?!’

‘Ja. Er komt toch niets goeds uit. Daarbij heb ik zin in iets anders.’ vertelt Kristof. Hij grabbelt naar de tabak, weed en filters in de zakken van zijn jas die over de bureaustoel van zijn broer hangt. Nadat hij klaar is met zijn stickie, stapt hij naar het venster, opent het een beetje en blaast de rook

naar buiten nadat hij hem aanstak. Robin aanschouwt zijn oudere broer kwijlend vanuit zijn bed. 'Hey! Laat mij ook eens trekken, egoïst!'

Nadien tokkelen ze terug op hun snaren. Enkele uren later bevinden de twee broers zich met hun vrienden in het café Black & White. Ze beginnen aan de sound check, hopen dat ze deze keer wel een volledig optreden kunnen geven. Van Nancy die het café uitbaat krijgen ze vele pintjes gratis. Tot eenentwintig uur vertoeven ze aan de toog. Een na één trekken ze naar de toiletten. Ieder met dezelfde bedoeling: zich klaarstomen voor het optreden dankzij een lijntje poeder door hun neusgaten. Er zijn ook een paar oude schoolkameraden aanwezig. Ook niet vies van wat groene tabak. Arne vertelt hen over hun handel, ze zijn zeer geïnteresseerd. De eerste grammetjes vliegen de deur uit. Later op de avond vinden ze hun optreden geslaagd, ze zijn terug fier als een pauw. Antoine, de meisjes en The Reckless vertrekken nog niet meteen. Het is een leuk café. Ze rakelen vele herinneringen op met de schoolkameraden. Ze hebben plezier. Om middernacht willen Maaïke en Siska vertrekken. Tezamen met Sebbe en Alexander. Ze gaan zich amuseren in een discotheek, The Wizard. De meisjes hebben er afgesproken met hun vriendinnen. Sebbe en Alex willen er natuurlijk gebruik van maken om er reclame te maken voor hun handel. De komende dagen ook bij de Ultra's, in de fitnesszaal, bij kameraden. Overal waar ze hun gezicht tonen. Robin, Kristof en Arne blijven met Antoine in de Black & White. Tot de vroege uurtjes, daarna rijden ze naar het huis van de Waal waar ze zich bezig houden met videospelletjes, poedertjes, biertjes en jointjes rollen. In de namiddag vertrekken ze naar het supporterslokaal De Matroos om er de wedstrijd van hun voetbalploegje te bekijken die op verplaatsing speelt. Een week later treden ze terug op, net als de dag er voor. Dan was het in een motorwinkel. De handelaar had hen gevraagd een uurtje te komen spelen om wat ambiance te brengen op zijn feestje. Hij vierde het tien jarig bestaan van zijn zaak. Deze avond doen ze dit in het café De Container. Maaïke en Siska zijn niet mee, ze wilden naar de bioscoop. Het publiek voor wie ze spelen staat vrolijk te springen voor het kleine podium. Enkele tienermeisjes werpen hun onderbroekjes naar Robin wanneer hij op zijn knieën gaat zitten om met zijn gitaar even solo te spelen. Alsof ze echte rock sterren zijn. Na het optreden drinken ze nog wat pintjes tot Antoine een fles champagne bestelt. 'De zaken gaan goed! Dus waarom niet?!' knipoogt hij naar Arne. Hij heeft het over hun handel. Hun voorraad is zo goed als uitverkocht. Het is hoogtijd om een nieuwe lading te bestellen. Enkele flessen later verlaten ze het café. Ze zijn zo dronken dat ze niet meer in staat zijn om achter het stuur te kruipen. Niemand van hen die speed bij zich heeft. Door één of andere reden kon hun leverancier de nodige grammetjes vandaag niet brengen. Hun restanten joegen ze de vorige nacht door hun neus. De cafébaas probeert hen tegen te houden. Het heeft geen zin, ze willen niet luisteren. Maar wanneer Sebastian over zijn eigen voeten struikelt veranderen ze van gedacht. Hun wagens blijven staan. Ze beslissen terug naar De Container te strompelen en er een taxi te bellen. De volgende middag worden de muzikanten en

Antoine één na één wakker met een kater van jewelste. Hoofdpijn, naar het toilet lopen, het hoort er allemaal bij. Een tijdje later bestellen ze een taxi om hen terug te brengen naar het café De Container om hun voertuigen op te halen. Hun instrumenten staan ook nog in de lichte vrachtwagen. Maar wanneer de jonge mannen er aankomen vraagt Kristof: ‘Voor iedereen een pintje?’

Enkelen aarzelen, de anderen stemmen onmiddellijk toe. Aan de toog krijgt Alexander een bericht van zijn speed leverancier. De man excuseert zich dat hij nog niet was langsgekomen. De bassist schrijft terug dat hij, als het mogelijk is, komt leveren waar hij nu zijn eerste pintje drinkt. Een half uurtje later gaan ze elk op beurt naar de toiletten om het poeder op te snuiven. Ze voelen zich al gauw beter, ze kunnen er weer tegenaan. Acht pinten later verlaten ze het café. Antoine gaat huiswaarts. Sebba voert zijn bandleden naar huis. Vervolgens rijdt hij als een laagvlieger naar het huis waar hij al zijn hele leven woont. Hij springt er onder de douche na zijn ouders te groeten, kleedt zich terug in het rood en zwart want KV Antwerpen speelt deze avond een thuiswedstrijd. Eenmaal klaar rijdt hij naar De Matroos. Bestelt een pintje voor zichzelf, voor enkele mede-Ultras en trakteert ook nog George op een drankje. De cafébaas schenkt zich een whisky in. Wat later komt Alexander er ook aan met zijn liefje Siska. Daarna arriveert Maaïke. Haar vader bracht haar tot daar. Ze huppelt meteen richting haar favoriete drummer die op haar wachtte op een barkruk aan de toog. En nestelt zich tussen zijn benen. Enkele minuten nadat de twee broers Kristof en Robin het supporterslokaal binnen wandelen springt Arne opgefokt door de speed naar hen toe. Ditmaal is hij niet de laatste, de rode lantaarn wordt aan Antoine uitgereikt. De sfeer is er wederom fantastisch. Er wordt gedronken, gezongen, gedanst op de ophitsende muziek en moppen over de tegenstander getapt. De leeuwen met rood zwarte manen spelen om twintig uur. Op weg naar het stadion kleurt de weg helemaal rood en zwart. Het bezoekersvak kleurt paars geel. De opponent vanavond heet Sporting Pittem. Het wordt een heel gemakkelijke overwinning voor de thuisploeg met een 7-0 als eindscore. De paars gelen uit de West Vlaamse gemeente spelen immers al het hele seizoen tegen de degradatie. Arne en zijn makkers gaan de zege vieren bij George. Het wordt terug een korte nacht. De volgende avond is er ook ergens anders een feestje. Het is de veertigste verjaardag van Davy Van Eesbeke. De inspecteur van de Lokale Recherche van Antwerpen heeft vele collega's uitgenodigd om iets te komen drinken op zijn appartementje waar hij sinds kort woont. Hij is namelijk aan het scheiden. Zijn bijna ex vrouw Veerle zet een punt achter hun huwelijk, ze heeft immers iemand ontmoet met dezelfde interesses. Davy heeft het aanvaard, ze gaan als vrienden uit elkaar. Ze waren al jaren uit elkaar aan het groeien. De jarige krijgt vele felicitaties en een cadeau waarvoor ieder tien euro had bijgelegd. De mannen praten vooral over het werk en voetbal, de vrouwen over hun huishouden. De commissaris Roger Vercauteren is er ook, tezamen met hoofdinspecteur Patrick Hendrickx. Ze kennen elkaar al heel hun leven. Chantal, de

overleden vrouw van Patrick was de nicht van Linda, de echtgenote van Roger. De hoofdinspecteur bezoekt tweemaal per week het graf van de grote liefde van zijn leven. Chantal werd getroffen door longkanker. Plots schrikken ze allen door een knal. Inspecteur Koen Pauwels ontkurkte een fles champagne. Koen is achtentwintig jaar en is verloofd met Jolien. Ze hebben een zoon van vijf jaar. Hij staat er te praten met Herman, Jurgen en Katja.

Davy is blij dat zijn collega's gekomen zijn. Het is de eerste verjaardag dat hij viert zonder Veerle en hun dochter. Ze waren ook uitgenodigd maar ze vertoeven in het buitenland. Enkele uren later, na het smullen van lekkere taarten zijn de meesten naar huis. Koen en Katja zijn als laatsten nog aanwezig. Wanneer ze afscheid nemen van de jarige bedankt Davy hen dat ze er waren en ook nog voor het cadeautje. Katja rijdt met Koen mee, ze wonen niet ver van elkaar. Onderweg hebben ze plezier, ze zingen een popliedje mee met de radio. Tien minuten later parkeert hij zijn voertuig voor de ingang van het appartementsblok waar ze woont.

'Bedankt voor de rit.' glimlacht de vijftwintig jarige blondine. Hij antwoordt dat ze hem niet hoeft te bedanken. Katja wilt dan uitstappen, ze opent de deur op een kier, kijkt in zijn ogen en vraagt hem of hij anders nog iets wilt drinken bij haar thuis. Koen is verrast door het voorstel, ook al is er enige tijd flirtgedrag tussen hen beiden. Hij volgt haar naar boven. Het appartement met één slaapkamer die ze huurt bevindt zich op de derde verdieping van het gebouw. Ze schenkt hem iets te drinken in en ploffen zich neer in haar salon zetel.

'Je hebt het mooi ingericht.' merkt hij op.

'Dank u. Kwestie van goeie smaak he.' voegt ze er grappend aan toe. Het doet hem lachen. Opeens legt ze haar hand op de zijne. Hij kijkt diep in haar ogen die zo blauw zijn als het water in de Grote Oceaan. Koen vindt zijn collega beeldschoon. Zo mooi als de stranden in Frans-Polynesië. Hij twijfelt. Denkt aan zijn verloofde. Maar kust haar toch. Katja kust hem terug. Als de bliksem draaien ze een tong. Kussend trekken ze vervolgens elkaars kleren uit. De blondine gaat op haar rug liggen. Koen vlijt zich tussen haar benen. Een kwartiertje later schiet hij hijgend zijn vuurpijlen af.

II.

‘Goedemorgen. Al voor de derde keer te laat deze week!’ zegt Mark, de werkgever van Arne wanneer hij de muzikant ziet aankomen. ‘Wees blij dat ik er ben, chef.’ antwoordt de jongeman. ‘Blij dat je er bent?! Wie denk je wel dat je bent?!’ ergert de eigenaar van de Car wash zich. Arne lacht en antwoordt: ‘Ik ben Ra, De Zonnegod. Kijk hoe ik straal.’

De tweeëntwintig jarige met zonnebril op zijn neus is stoned. Met enkele xtc tabletten in de maag is hij zo vrolijk als een kind in een speelgoedwinkel. Maar Mark kan er allerm minst mee lachen: ‘Ga maar naar huis! Ik wil je hier niet meer zien! Waardeloze hond!’

Met de glimlach op zijn gezicht draait Arne zich om. Hij wandelt terug naar buiten, zwevend als een wolkje.

‘Haal hem terug!’ roept Anja naar haar man. ‘Waarom?’ vraagt Mark.

‘Je kan hem toch zo niet de straat opsturen! Hij is zo gedrogeerd als wat! Stel je voor dat er iets met hem gebeurt! Dan zullen we er nog voor opdraaien ook! Haal hem terug, ik bestel een taxi ondertussen!’ beveelt Anja haar man. Zo gezegd zo gedaan. Een half uurtje later geeft Mark de taxichauffeur het adres van de jonge zanger. Wanneer hij thuis uit de taxi stapt kotst hij zich onder. Zo misselijk als een kat en stinkend als de pest dreunt hij naar zijn slaapkamer. Op hetzelfde ogenblik nemen Sebastian en Alexander afscheid van hun baas.

‘Hoezo?’ reageert de oude man. ‘Ja, we moeten dringend ergens naar toe.’ antwoordt de drummer. De garagist denkt dat het een grapje van de jongens is, het zou niet de eerste keer zijn.

‘Het is geen grap, we moeten echt weg.’ giechelt Alexander.

‘Maar dat gaat zo maar niet! Er is nog werk genoeg!’ roept hun broodheer.

‘Dat is dan voor morgen. Tot ziens.’ repliceren de jonge mannen lachend in koor.

‘Kom terug, bende omhoog gevallen snotneuzen!’ brult de man. Maar Alex en Sebba rijden weg. Ze gaan een lading xtc leveren aan één van hun verdelers. Behalve cannabis verkopen de jonge criminelen nu ook xtc, cocaïne en heroïne. Voor elk wat wils. Robin is ook niet aan het werk. Hij had geen zin. Tokkelt liever op zijn gitaren, gecombineerd met lijntjes coke door zijn neusgaten. De jonge postbode improviseert er op los, zoekend naar de perfecte riff om er hun eigen liedjes mee te maken. Hij koppelt de ene gitaarpedaal na de andere aan zijn verschillende elektrische gitaren om de juiste sound te vinden. De jongeman amuseert zich te pletter maar hij wordt er ook nerveus door. Vandaar de vele lijntjes cocaïne rustend op zijn bureau. Één na één, aan een vlug tempo verdwijnen ze in zijn lichaam. Zijn broer is niet thuis. Kristof ging wel werken maar hij fakete dat hij zich ziek voelde. Zijn baas stuurde hem naar huis. Maar daar ging hij niet naar toe. Hij is op bezoek bij Antoine, ze spelen videospelletjes. Opeens maakt de smartphone van de Waal een opzwevend

geluid, hij kreeg een bericht van Jurgen, één van hen verdelers. In codetaal vraagt hij om een lading heroïne, zijn voorraad is uitverkocht. Antoine en Kristof eindigen hun voetbalspelletje en gaan de bestelling leveren. Daarna gaan ze enkele pintjes drinken bij George.

Wat later, na de openingsuren van de parfumwinkel waar Maaïke werkt gaat ze onmiddellijk Sebastian opzoeken. Thomas laat haar binnen en vertelt haar dat zijn broer niet thuis is. Ze belt hem verschillende keren op maar hij antwoordt niet. Hij heeft geen zin om haar te horen of om bij haar te zijn. Sebba is zijn makkers gaan opzoeken in De Matroos, ze drinken er nogal op los. Tot dat plots Maaïke voor de drummer zijn neus staat. Ze had een vermoeden dat hij daar zou zijn. Voor heel het café maakt ze een scène: ‘Jij stomme eikel! Waarom neem je niet op als ik je bel?’ Sebastian doet niet eens de moeite om te antwoorden.

‘Ben je je stem verloren of zo?!’ vraagt zijn geliefde razend. Hij kijkt haar aan en antwoordt: ‘Ik had geen zin. Ik wou gewoon eens met mijn vrienden een pintje drinken, mag het?’

‘Liever een pintje drinken dan bij mij te zijn? Ben ik dan niet meer goed genoeg voor je?’ snottert ze.

‘Ah schat, zaag toch zo niet!’ Traantjes vloeien over haar wangen, ze draait zich om en verlaat het café.

‘Je zult tamelijk uit je pijp mogen komen om dat goed te maken, makker.’ lacht Alex. Met een sprong in de lucht, zo hoog hij maar kan, eindigt Arne het optreden in het café The Blues Corner op een zaterdagavond terwijl Robin de laatste noot van het liedje uit zijn gitaar tovert. De weinige cafébezoekers die er aanwezig zijn applaudisseren heel enthousiast. Antoine brengt nadien hun instrumenten naar zijn lichte vrachtwagen. Alexander en Sebastian duiken direct de toiletten in om te snuiven, de anderen bestellen pintjes aan de toog. Ook twee glaasjes wijn voor Maaïke en Siska. Ze sympathiseren met enkele cafégangsters. Praten over muziek en KV Antwerpen. De nieuwe kennissen merkten The Reckless al eens op in het stadion. Een paar grammetjes weed die Antoine in zijn wagen liggen had verkopen ze er ook. Plotseling voelt Arne een zachte tik op zijn linkerschouder. Benieuwd draait hij zich om en ziet een ruige kerel met een lange zwarte baard voor zich staan. Het is Eddy, een lid van de beruchte 1% motorclub The Black Foxes. Hij is ook komen kijken naar de jonge muzikanten, dit deed hij al meermaals. Maar deze keer kwam hij niet zomaar voor de ambiance. ‘Jullie spelen goed. Super goed.’ vertelt hij aan de dealende nachtegaal. ‘Altijd he, want we zijn ras muzikanten.’ lacht Arne.

‘Niet slecht.’ komt er Tony tussenbeide. Deze man behoort ook bij The Black Foxes.

‘We willen jullie iets vragen.’ deelt Eddy hen mee. ‘Wat dan?’ vraagt Sebba met fronsende wenkbrauwen.

‘In Juni houden we een feest ter ere van de verjaardag van onze President Danny. Het zou leuk zijn als jullie komen optreden. Voor de ambiance zorgen. Is dat mogelijk?’ informeert Eddy zich.

‘Waarom niet?!’ antwoordt Kristof. Er komt een glimlach op het gezicht van de biker: ‘Het feestje gaat door in ons clubhuis. Weten jullie dat zijn?’

De jongens weten maar al te goed waar het is, zoals iedere Antwerpenaar. Nadat Eddy hen het bedrag vertelt die ze er voor willen betalen zijn ze super enthousiast om er op te treden. Tweeduizend Euro om er een paar uurtjes het beste van zich zelf te geven, de eerste zaterdag van juni. Een paar pinten later nemen de bikers afscheid van de muzikanten. Maaïke en Siska willen ook vertrekken, ze gaan met hun liefjes terug naar The Wizard. De anderen blijven nog ter plaatse. Antoine bestelt opnieuw een paar flessen champagne. In The Wizard is het terug een drukte van jewelste. Sebbe en Alex herkennen enkele buitenwippers, ze gaan naar dezelfde fitnesszaal als hen. Sebastian spreekt de kleerkasten aan. Hij stelt hen voor om voor hen te werken, te dealen in ruil voor een vast bedrag per avond. De drie afgetrainde gorilla’s gaan meteen akkoord. Ze wisselen telefoonnummers en adressen om met hun louche zaken volgende week te starten. Alexander bestelt dure champagne aan een kelner en schenkt hun nieuwe partners in crime elk een glas. Enkele uren later rijden ze terug naar huis, Maaïke en Siska zijn compleet van de kaart, stomdronken. De gespierde ridders zonder witte paarden moesten hun twee prinsessen naar de auto dragen. De volgende namiddag trekken de muzikale Ultra’s terug naar De Matroos. De leeuwen met rood zwarte manen spelen terug een wedstrijd op verplaatsing. De Antwerpenaren winnen alweer met de vingers in de neus. De tapkranen kennen geen rust. Er wordt gedronken, gelachen, gedanst, gefeest en gejuicht. Arne snuift er ook op los. Dit doet hij niet alleen, hij deelt zijn snoepgoed met Rebecca. Ze blijven lange tijd in de toiletten. Snuiven en neuken als wilde beesten in de kleine toiletruimte. Het oogverblindende meisje houdt zich niet in. Ze kreunt luidop. Als een lopend vuurtje gaat dit rond in het café. George kan er niet mee lachen. Hij wilt Arne een kopje kleiner maken maar houdt zich in. Rebecca mag zich later wel aan een preek verwachten. Wanneer de wedstrijd al een tijdje gespeeld is gaan Sebbe, Alex, Robin en Kristof nog wat nagenieten bij Antoine. Arne trekt de stad in met Rebecca. Beiden slikken xtc tabletten, roken jointjes en drinken dure champagne in een bar niet ver van de Meir, één van de belangrijkste winkelstraten van de stad. Om dan enkele uren later in Arne’s bed te ontwaken.

Zoals iedere dinsdagavond zitten de jongens terug in het tuinhuisje van Rohnny. Sebbe voorziet zijn makkers opnieuw van een bak bier. Terwijl ze elk een flesje leeg slurpen spreekt Robin Alex aan over zijn bas riff. Hij wilt het absoluut gebruiken om er een wereldhit mee te creëren. Na het aandringen van de gitarist beginnen ze er dan toch eens aan. Alexander tokkelt op zijn basgitaar, het houten huisje dreunt door het geluid en vervolgens slaat Sebastian zijn drumstokken op zijn trommels. Robin en Kristof improviseren aansluitend op het stevige ritme van hun bassist. Enige tijd later keurt Arne het goed, hij stelt voor om het onmiddellijk op te nemen zodat hij er thuis een tekst kan op schrijven. En het daarna compleet af te werken. Robin spreekt hem alvast niet tegen,

hij springt stante pede naar zijn rugzak om er zijn compacte recorder uit te nemen. Enkele minuten later is het geregeld, tezamen pennen ze de noten neer op papier en Arne krijgt huiswerk van zijn maten. Sebastian neemt zijn snuifdoos uit de kast met allerlei schroevendraaiers en nog werkgerief van zijn vader. Trekt een vijftal lijnen voor hem en zijn kameraden op de versterker van Kristof. ‘En hoe denken jullie hier over?!’ mompelt Robin met een sigaret in zijn mond. Ze kijken hem aan en horen een geweldige riff uit zijn elektrische gitaar tevoorschijn komen.

‘Yeah, heavy!’ zegt Arne. ‘Fantastisch! Daar kunnen we ook iets mee doen!’ vertelt Sebbe. In een mum van tijd beginnen ze er aan te ritselen. De drummer laat er zijn trommels op weergalmen. Alex doet zijn best om hen met zijn basgitaar te begeleiden en Kristof scheurt er met zijn snaren hier en daar een paar akkoorden tussen. Arne laat hen doen. Hij neemt alles op met de recorder. Nog meer huiswerk, denkt hij. Robin ziet hoe zijn maten zich amuseren. Eindelijk heb ik ze zover gekregen, denkt hij. Wanneer ze voldaan zijn over hun kunstwerkje trekt Sebbe nog eens vijf lijnen met zijn bankkaart. Ieders neus verandert opnieuw in een stofzuiger, vergezeld met een pintje. ‘Hou jullie klaar! Hier komt er nog ééntje!’ schreeuwt Robin. Zijn broeders zijn sprakeloos.

‘En? Goed of niet?!’ lacht de gitarist. ‘Briljant, broertje!’ antwoordt Kristof.

‘Inderdaad! Geniaal!’ voegt Alexander er aan toe. Wederom improviseren ze er op los. Robin raakt in extase. Hij laat een schreeuw, zo luid dat ze hem aan de andere kant van de stad kunnen horen wanneer Arne de recorder laat stoppen met opnemen.

‘We gaan je nog moeten gelijk geven, broertje! Binnenkort zijn we stinkend rijk en beroemd!’ giechelt Kristof. ‘Natuurlijk!’ antwoordt de jongste gitarist en aansteekt opnieuw een sigaret. Met elk nog een pintje en een lijntje fantaseren ze over hun toekomst. Robin krijgt zijn zin, hij heeft ze werkelijk overtuigd, deze keer zijn ze vertrokken. Daarna zegt Arne dat hij enkele liedjes wilt repeteren voordat hij naar huis gaat.

‘Ik heb nog geen noot gezongen.’ merkt hij op. De anderen vinden dit grappig tot ze gestoord worden door een oproep. Sebbe wordt opgebeld door Antoine: ‘Hey, wat zijn jullie aan het doen?’ De drummer vertelt hem over hun creatieve bui en dat ze nog wat gaan repeteren. ‘Geen zin om tot hier te komen?’ vraagt hun Waalse gabber. Sebastian vraagt aan de anderen of ze nog willen tot bij Antoine gaan. Alex en Kristof hebben geen bezwaar op voorwaarde dat hij hen daarna naar huis voert. Robin gaat liever naar huis, Arne vergezelt hem op de bus nadat hij een jointje rolt om in de bushalte op te roken. Eenmaal thuis begint hij al aan het schrijven van teksten. Robin duikt onmiddellijk onder de lakens. Hij is moe. Bij Antoine wordt er zoals gewoonlijk veel jointjes gerookt terwijl ze videospelletjes spelen en over hun illegale zaken praten. De muzikanten blijven er tot middernacht, daarna rijden ze naar huis. Onderweg stoppen ze nog even om hun magen te vullen in een nachtrestaurant.

's Avonds gaan Sebbe en Alexander naar de fitnesszaal, Arne is ook mee. Dit doet hij maar eens om de zoveel weken. Niet fanatiek zoals zijn twee afgetrainde makkers. In de kleedruimte groeten ze Dylan, Joeri en Stijn. De buitenwippers van The Wizard die voor hen dealen. De muzikanten beginnen eerst met een opwarming op de loopband, zo'n kwartiertje. Dan trainen ze hun biceps, nadien hun borstkast, vervolgens onderhouden ze hun sixpack. Waar Arne jaloers op is. Daarna trainen ze hun dijen en eindigen ze met nog eens vijftien minuutjes op de loopband. Tussendoor scrollen ze vaak op hun smartphones, voeren ze praatjes met verscheidene kennissen en gapen ze naar de konten van de vrouwen. Voor dat ze de zaak verlaten nemen ze er nog eerst een douche. Op de parking worden ze door een vijftal jongens van Marokkaanse origine aangesproken.

'Jullie moeten stoppen met die handel!' beveelt één van hen. De jongen heet Nordin.

'Welke handel?' houdt Sebastian zich van de domme. 'Je weet dat maar al te goed!' antwoordt Mehdi, broer van, met kwade stem. 'Stoppen of anders?' vraagt Arne met een glimlach.

'Anders maken we jullie kapot!' reageert Sofiane, een neef van de twee broers. Deze jongens van buitenlandse origine dealen namelijk zelf in het Antwerpse. Dankzij Antoine en zijn makkers verliezen ze een groot deel van hun inkomsten. Het antwoord van Sofiane staat Alexander niet aan, hierdoor spuwt hij in zijn gezicht. De jongen met bruine huid respondeert met zijn rechter vuist maar Alex blokt hem af. Slaat ogenblikkelijk terug met zijn rechtse voorhamer waardoor Sofianes neus breekt en er bloed uitstroomt. Je kon het horen kraken tot in Parijs. Nordin en zijn familie zwaaien direct met vlindermessen. De muzikanten schrikken even maar deinzen niet terug. De twee concurrerende groepjes schelden elkaar uit. Uiteindelijk laten ze mekaar met rust omdat er een politiewagen langzaam voorbij rijdt. Sebbe rijdt daarna met Alex en Arne naar Antoine.

Kristof en Robin zijn er ook. De drummer vertelt wat ze beleefden op de parking van de fitnesszaal. De gitaristen verschieten er van. 'Dat is waarschijnlijk de familie Bouchlaghem. Dat zijn geen doetjes.' zegt Antoine.

'Geen doetjes?! Een bende slappelingen, ja! Een beetje zwaaien met een mes, dat kan iedereen!' roept Sebbe. 'Inderdaad, het is maar een bende sukkels.' proest Alexander.

'Toch maar opletten. We gaan er nog last mee krijgen.' rept Antoine. Arne is ondertussen een paar jointjes aan het rollen, deelt ze dan uit, aansteekt er zelf ééntje en settelt zich neer in de zetel om een videospelletje te spelen.

Twee dagen later, op vrijdagavond, gaan Alex en Sebbe terug naar de fitness. Dit weekend zijn er geen optredens gepland. Ze trainen terug vele spieren, babbelen wat met hun kennissen, geilen op de mooie meisjes en halen hun versiertrucs boven. Maaike en Siska zijn er toch niet bij. Maar wanneer ze terug wandelen naar Sebastians wagen worden ze langs achter aangevallen. De twee vrienden krijgen zware klappen. De familie Bouchlaghem bewerkt hen met honkbalknuppels. Tenslotte kunnen de drummer en bassist ontsnappen, ze lopen weg terwijl hun belagers hen

uitschelden van alles wat lelijk is en hen uitlachen. Sebastian en Alexander stappen na zo'n tien minuutjes terug naar de parking om de wagen te halen. Ze zijn woedend. Rijden vliegensvlug naar hun Waalse vriend. Antoine laat hen binnen en aanschouwt hun kwade blik. 'Ik maak ze kapot! Geef me mijn geweer!' roept Sebbe. De wapens waarmee ze de overvallen pleegden liggen in de garage van hun vriend. 'Rustig! Blijf kalm! Wat scheelt er?'

De muzikanten vertellen hem wat er opnieuw op de parking is gebeurd en willen wraak.

'Ze moeten dood!' schreeuwt Sebbe.

'Kalmeer eerst een beetje.' probeert Antoine hem te temperen.

'Nee, ze moeten er aan! Nu!' antwoordt Alex.

'Ok, ok, ok. Weten jullie waar ze wonen?'

'Nee.' repliceren ze in koor.

'Ik zal het eens rondvragen. Kalmeer ondertussen een beetje, rook een jointje. Daarna zien we wel.' zegt Antoine. 'Dood, moeten ze!' tiert Sebastian. Ze zetten zich neer en beginnen aan het rollen van een stickie terwijl hun makker de nodige informatie probeert te bemachtigen. Even later weet Antoine het schuilhol van de vijand. Ze vertoeven vaak in een theehuis op de Grotesteeweg. De gitaristen worden ingelicht en twee dagen later, op een koude zondagavond, rijden ze er met hun zwarte corssmotoren naar toe. Ze parkeren zich voor de ingang van het theehuis. Drie van hen snellen zich naar binnen terwijl de anderen buiten bij de tweewielers blijven. Zonder aarzelen trekken de muzikanten de trekker van hun automatische vuurwapens over. Alle aanwezigen worden aan flarden geschoten. Het bloed spat alle kanten op. Vervolgens sprinten ze terug naar hun kameraden, klimmen op hun motoren en rijden halsoverkop naar het Kattenbos waar Antoine hen opwacht met zijn lichte vrachtwagen. 'Opgeruimd staat netjes.' lacht Sebastian nadien wanneer hij bij Antoine thuis een lijntje op de salontafel trekt. Ondertussen is de politie aangekomen op het plaats delict. De rechercheurs en het labo van de federale politie worden opgeroepen. Even later arriveren ze één na één. Eerst Koen en Katja. Toen ze opgebeld werden lagen ze te vrijen op Katja's keukentafel. Na hen verschijnen inspecteurs Jurgen, Davy en Herman er ook. Hoofdinspecteur Patrick Hendrickx verschijnt pas een uurtje later. Hij was op het ogenblik van de afrekening niet in Antwerpen. Hij was op een verjaardagsfeestje van zijn dochter nog aan het nagenieten van verschillende taarten met een glaasje wijn. Hij wandelt het theehuis binnen en ziet de ravage en de slachtoffers die de daders achterlieten. Zo goed als alles is doorboord met kogels. De vloer is bedekt met massa's kogelhulzen en bloed.

'Duidelijk een afrekening.' zegt Patrick tegen Koen.

'Al iets ontdekt? Wie zijn de slachtoffers?' vraagt hij dan aan zijn ondergeschikte.

'De uitbater en een paar klanten. Maar wat opvalt is dat de vijf slachtoffers daar aan die tafel allemaal dezelfde familienaam hebben. En ze hebben allemaal een strafblad' antwoordt Koen

wijzend naar een tafel dat in een hoekje van de zaak staat. ‘En heeft er iemand iets gezien? Getuigen?’ informeert de hoofdinspecteur.

‘Nee, niemand. Of dat ze de waarheid spreken, is iets anders.’ vertelt Koen.

‘Het gerechtelijk labo is nog bezig, zie ik.’ merkt Patrick op. ‘Ja, hopelijk vinden ze iets wat ons kan helpen.’ Hoofdinspecteur Hendrickx kijkt nog eens rond en beveelt zijn inspecteur om het af te handelen. Patrick belt dan naar de onderzoeksrechter om huiszoekingsbevelen te bemachtigen. Hij wilt eens rondsnuffelen bij de slachtoffers thuis. Naar de commissaris die met zijn vrouw in de bioscoop zit belt hij ook, om hem op de hoogte te brengen. Daarna rijdt hij met Jurgen naar de onderzoeksrechter voor de nodige papieren. Om vervolgens met zijn inspecteurs de beoogde woonplaatsen te doorzoeken. De ouders, zussen en kleine broertjes van de slachtoffers staan er wenend op te kijken. De politie vindt er niets verdachts. Behalve op de slaapkamer van Nordin Bouchlaghem, namelijk huurcontracten voor diverse garageboxen niet ver van het Centraal station. Patrick en zijn team nemen afscheid van de jankende familieleden en zijn benieuwd wat ze in de garageboxen zullen aantreffen. ‘Amai!’ reageert Katja bij het betreden van de eerste box. Ze stuiten er op grote aantallen drugs.

‘Een afrekening in het drugsmilieu.’ beweert de hoofdinspecteur.

‘Dus een paar klootzakken minder op straat.’ oordeelt Jurgen. De andere drie garageboxen zijn ook gevuld met drugs. Weed, speed, xtc, cocaïne en heroïne. Ook een aantal vuurwapens, honkbalknuppels, boksbeugels en stapels geld. ‘De commissaris zal tevreden zijn, hij zal nogal kunnen stoefen over ons. De kranten zullen morgen vol staan.’ vertelt Davy. Zijn collega’s glunderen. Behalve hoofdinspecteur Hendrickx.

‘Nu enkel nog te weten komen wie de moordenaars zijn. Die bevinden zich waarschijnlijk in het drugsmilieu. We weten toch al waar we moeten zoeken.’ meent Patrick. ‘We zullen dat crapuul wel vinden.’ zegt Koen.

‘En anders worden ze wel neergeknald door ander gespuis.’ lacht Herman. Tenslotte rijden ze allen terug naar huis. Lady, de labrador van Patrick kwispelt met haar staartje wanneer haar baasje thuis komt. Hij aait over haar rug, hangt zijn jas aan de kapstok die in de gang staat en gaat in zijn zetel liggen om naar de herhaling van Het journaal te kijken. De zwarte hond vleit zich naast hem. Nog geen tien minuten later valt hij in slaap. De volgende dag feliciteert de commissaris zijn recherche team met de grote drugsvangst. De hoofdinspecteur vindt het nogal dubbel. Minder dealers op straat, minder drugs op straat maar wel een paar doden meer op het kerkhof. En de moordenaars lopen nog vrij rond. De volgende zaterdag is er weeral een feestje. Kristof verjaart. De jongeman wordt er vierentwintig. Er wordt bij Antoine afgesproken waar ze eerst van taarten zullen smullen gecombineerd met de nodige alcohol voor een perfecte avond. Maaïke en Siska zorgden voor de taarten, ze bestelden de lekkernijen al een week op voorhand bij een bakker in de buurt. Een

chocoladetaart, een aardbeientaart en een fruittaart. Sebbe en Alex zorgden voor de drank. De meisjes zijn mooi opgekleed want nadien gaan ze nog dansen in The Wizard. Maaïke draagt een zilverkleurig kleedje met veel glinsters en Siska een blauwe. De Waal en Alexander spelen een videospelletje, Sebbe filmt met zijn smartphone hoe de meisjes de taarten snijden terwijl Robin op zijn klassieke gitaar tokkelt. Kristof schenkt iedereen een glas champagne. Ze heffen het glas op de jarige. Daarna krijgt de gitarist die een jaartje ouder wordt een cadeau van zijn vrienden, ze legden samen voor een heel duur uurwerk. Hij is er heel blij mee. Elk krijgt een stuk taart. Antoine smult het op een ongelooflijke snelle tijd binnen. Maaïke geeft hem een tweede stuk chocoladetaart. Een derde en een vierde daarna ook. Robin kiest muziek op de laptop van zijn kameraad. Al gauw schudden de meisjes met hun heupen na enkele glazen champagne. Ze beginnen mee te zingen met de liedjes maar het zijn duidelijk geen nachtegalen zoals Arne. Om eenentwintig uur parkeert er een taxiwagen voor de deur, hij zal hen naar de stad brengen om daar dan verder te vieren. De taxichauffeur opent de schuifdeur van zijn wagen voor de jongelui. De feestneuzen verblijven eerst enkele uurtjes in het danscafé The Flamingo en trekken vervolgens verder naar The Wizard waar de bevriende buitenwippers Kristof een gelukkige verjaardag wensen. De meisjes amuseren zich te pletter. Maaïke en Siska vertoeven meestal op de dansvloer met hun vriendinnen terwijl de jongens aan de bar zitten te flippen door de vele xtc die ze innamen. Arne zit vaak in de toiletten om zijn neus te poederen. Een cocktail van xtc, cocaïne, drank en jointjes zorgen er voor dat hij zijn makkers niet meer terugvindt. Het is dikwijls Maaïke of Siska die hem terug bij de anderen begeleiden wanneer ze hem kruisen op weg van of naar de toiletten. En Robin wandelt voortdurend hallucinerend rond, hij ziet overal mensen staan die hij kent maar wanneer hij er naar toe stapt zijn ze plotseling verdwenen en gaat hij ze zoeken. De kleerkasten Dylan, Joeri en Stijn maken Antoine blij. Ze vertellen hem dat ze grotere voorraden nodig hebben want de pillen vliegen heel snel de deur uit. Maar door er zelf zoveel te nemen beseft hij het niet goed. Waarschijnlijk hoort hij hen iets anders vertellen waardoor hij vrolijk wordt. Om vijf uur 's morgens staat de taxichauffeur hen weer op te wachten buiten op de parking. Ze nemen afscheid van de buitenwippers en rijden tot bij Antoine. De meisjes vallen onderweg in slaap. De muzikanten en hun kompaan snoven wat speed op de toiletten om er door te komen. Sebastian en Alexander leggen hun liefjes in het bed van de Waal. Dan vergezellen ze terug de rest in het salon. Er wordt gerold, gerookt, alcohol gedronken, coke gesnoven en veel gelachen terwijl ze tegen elkaar voetballen met hun spelconsole. Tegen de middag wordt Siska wakker. Ze voelt zich niet goed, ziet dan Maaïke naast haar liggen en vraagt zich af in wiens bed ze liggen. Tot ze de stemmen horen van de jongens. Ze wekt haar vriendin en slenteren dan tezamen naar de muzikanten. Maaïke voelt zich ook heel slecht. Hoofdpijn, buikpijn, om de halve minuut de neiging krijgen om te braken. Ze vraagt Sebastian om haar naar huis te brengen. Siska vraagt hetzelfde. De drummer speelt liever verder maar voert hen uiteindelijk naar

huis na twee lijntjes speed. Siska wordt kwaad omdat Alex niet mee wilt gaan. Antoine beslist om met hen mee te rijden. Sebbe is toch van plan om terug naar zijn makkers te keren. Enkele uren later vierden ze de overwinning van hun lievelingsploegje KV Antwerpen. Deze keer niet bij George. Ze keken naar de wedstrijd vanuit de zetels van Antoine.

‘Nog één keer winnen en we zijn kampioen!’ brult Arne met beide armen in de lucht. Enkele dagen later verdeelt Antoine een gedeelte van de winst van hun illegale handel. Duizenden pillen, kilo’s weed, coke en honderden grammen heroïne werden verkocht. Het brengt veel gemakkelijk verdiend geld op maar Kristof voelt zich nog steeds een kleine vis in het Antwerps drugsmilieu, hij wilt groeien. Nog meer investeren en meer geld oprapen. Robin is niet akkoord, hij vindt het goed zoals het is. De jongste gitarist heeft de behoefte niet om de grootste drugsbaron van de Vlaamse havenstad te worden.

‘Hoe meer we gaan groeien, ik bedoel verdienen. Hoe meer vijanden we gaan krijgen. Gaan we ze dan allemaal afmaken?!’ vraagt hij. Sebbe en Alexander moeten er om lachen.

‘We gaan nu toch al naar de hel. Een paar doden meer op ons geweten kunnen er nog bij!’ joelt de drummer. Arne is niet geïnteresseerd in het gesprek. Het enige wat voor hem telt zijn de euro’s. Hoe hij ze in zijn zakken krijgt en wat de gevolgen daarvan zijn is niet van belang. Antoine wilt Sebastians woorden een beetje matigen:

‘Wat Sebbe bedoelt is dat we nu niet meer terug kunnen. We doen niemand kwaad maar als er iemand ons komt lastig vallen.’

‘Dan knallen we zijn klote hersenen tegen de muur.’ brult Kristof. Op vrijdagavond treedt The Reckless terug op, ditmaal in café Het Anker. Maaïke en Siska zijn er ook. Tijdens de soundcheck laten de twee broers hun gitaren krijsen, de aanwezigen vinden het al te gek. ‘We want more! We want more! We want more!’ roepen ze gelijktijdig terwijl enkelen met de vuist op de toog kloppen. Het bemoedigt de jonge muzikanten. Het optreden duurt zo’n twee uren, nadien spelen ze nog enkele liedjes extra omdat het publiek het vraagt. Daarna blijven ze nog even ter plekke, drinken er een drietal pintjes en gaan dan allen onmiddellijk naar huis. Ze willen het even rustig aan doen zodat ze zondag in vorm zijn voor de thuiswedstrijd van De leeuwen met rood zwarte manen. Bij winst is de titel voor KV Antwerpen en zal er een waar volksfeest losbreken. En dat willen ze voor geen geld van de wereld missen. Sebastian en Antoine voeren iedereen naar huis, onderweg zegt Robin dat hij er naar uitkijkt om op te treden bij The Black Foxes. Kristof en Sebbe doen dit ook. De anderen waarschijnlijk ook.

‘Hebben ze daarvoor al betaald?’ vraagt Maaïke.

‘Nee. Maar dat zullen ze wel de avond zelf doen.’ antwoordt Sebbe. Maaïke kijkt hem bezorgd aan.

‘Vinden jullie dat niet naïef? Dat zijn geen eerlijke cafébazen he!’ vertelt ze met luide stem.

‘Maak je geen zorgen, liefje.’ reageert de drummer. De twee broers zeggen haar daarna hetzelfde.

‘Ah ja. Het is jullie probleem, jullie moeten het maar weten.’ beweert ze. De volgende dag blijven de meesten onder hen overdag thuis. Behalve Arne, hij gaat tot bij Antoine. Tezamen leveren ze enkele kilo’s weed bij de ene verdeler, een duizendtal xtc pillen bij de kleerkasten van The Wizard en een kilo cocaïne bij iemand anders die voor hen werkt. Robin improviseert er gedreven met zijn gitaren op los. Zijn broer vergezelt hem wanneer hij zijn partner de eerste noten hoort spelen. Niet enkel hij hoort de jonge gitarist vanuit zijn slaapkamer spelen maar de burens ook. De twee beste vrienden Sebastian en Alexander doen s’ avonds een uitstapje met de dames. Eerst gaan dineren in een Italiaans restaurant en daarna naar de bioscoop. Na zijn bijverdienste met Antoine keert Arne terug naar huis om verder te schrijven aan de teksten van hun liedjes. Hij is niet vlug tevreden, heel bezielde gaat hij te werk. De volgende middag verzamelen ze bij George. Iedereen is er van overtuigd dat hun team deze namiddag voor het eerst uit de clubgeschiedenis de titel zal pakken. De kelen worden goed gesmeerd, de tapkranen krijgen geen pauze.

De cafébaas van De Matroos heeft enkele studenten in dienst genomen om samen met zijn dochters de vele klanten te bedienen. Maaïke heeft de gezichten van de jongens volledig in het rood en zwart beschilderd met schmink. Elke muzikant heeft andere motiefjes op zijn kaken. Strepen, bolletjes, hartjes of ruitjes. Ook hun kapsels zijn met gekleurde haarlak bewerkt. Een half uurtje voordat de wedstrijd begint verlaten ze het café om helemaal uitgedost met de kleuren van de club naar het stadion te wandelen. Overal ruik je de geur van Bengaals vuur. In de voetbaltempel wapperen vele vlaggen, wordt er hevig gezongen, tifo’s uitgerold, opzweepend geluid geproduceerd door trommels en trompetten. De sfeer is geweldig. De wedstrijd is minder leuk, er wordt meer op de schenen van de tegenstander geschopt dan op de bal. De scheidsrechter deelt vele gele kaarten uit. Uiteindelijk scoren de Antwerpse leeuwen in de vierentachtigste minuut. De bal wordt keihard binnengekopt door een Antwerpse verdediger. De keeper van Royal Sporting Hasselt stond erbij en keek er naar. Wanneer de arbiter het eindsignaal fluit ontploft het stadion. De Antwerpse supporters juichen als nooit tevoren. Iedere stoere bink omarmt zijn metgezellen. Bij enkelen vloeien zelfs traantjes van geluk. Arne en zijn makkers zijn super gelukkig. Vele supporters snellen het voetbalveld op, ze lopen als bezetenen naar de spelers van hun team. Om dan de atleten die ze kunnen vastgrijpen volledig te strippen. Iedereen wilt een kledingstuk als souvenir mee naar huis nemen. De spelers krijgen ook vele kussen uit dankbaarheid. De professionele voetballers feesten in de kleedkamer, champagne flessen knallen open. Ondertussen wordt er op het voetbalplein snel een podium gemonteerd. De grasmat is volledig bedekt met rood zwart geklede fans. Als sardientjes in een blik staan ze naast elkaar gekneld. Bijna iedereen filmt het evenement met zijn smartphone. Na een tijdje komen de spelers en de trainer met zijn assistenten tevoorschijn. Enkele supporters willen op het podium kruipen maar ze worden tegengehouden door de stewards. De voorzitter geeft een speech en bedankt de fans voor hun steun. Daarna ook de trainer. Vervolgens roepen de spelers om

de beurt iets met de micro in de hand. Het publiek wordt gek. Een DJ laat daarna zijn platen draaien, de supporters springen in de lucht op het ritme van de beats. De spelers dansen op het podium. Vuurwerk wordt afgeschoten. Het is de start van een groot volksfeest. Wanneer de kampioenen terug naar binnen verdwijnen verlaat de massa het stadion om in de cafés rond het stadion te gaan vieren. Ook bij George is er een party. Iedereen zuipt er op los. De vaten bier volgen elkaar op. Antoine en zijn vrienden snuiven zich ook te pletter. Later op de dag worden Maaïke en Siska zo dronken dat ze niet meer op hun benen kunnen staan. Niemand eigenlijk nog. Midden in de nacht is de cafébaas uitverkocht, geen druppeltje bier nog te krijgen. Maar niemand wilt nog naar huis, ze slenteren allen naar een café een dertigtal meters verder op. De straten zijn bezaaid met plasticen bekertjes, vele sjaals en vlaggen. Rebecca gaat met hen mee. Hand in hand met Arne. Een uurtje later neukt hij haar op de motorkap van een Duitse gezinswagen. Bij zonsopgang gaan de meeste mensen naar huis. Antoine neemt zijn vrienden mee naar zijn huisje. Maaïke en Siska droppen ze terug in zijn bed. Nadat ze beiden zijn vloer vol kotsten. Arne trekt een zestal lijnen coke op het salontafeltje. Zijn kameraad Alex rolt ondertussen een briefje van vijftig euro. Robin grijpt zijn klassieke gitaar die hij telkens bij de Waal vergeet vast en kleeft er een sticker op waarop vermeld staat: KV Antwerpen kampioen. Antoine deelt blikjes bier uit terwijl ze praten over wat ze de voorbije dag allemaal beleefden. Kristof vraagt aan Arne hoe het nu zit met Rebecca. Of ze nu een koppel zijn of niet.

‘Nee, gewoon een tussendoortje.’ lacht de nachtegaal. Sebbe en Alex vinden dit grappig. Robin vraagt hem of ze er ook zo over denkt. De zanger blaast en antwoordt dat het hem niet interesseert. ‘Wat er tussen haar oren gebeurt is haar zaak. Zolang ik maar tussen haar benen geraak is het allemaal niet van belang.’ vertelt hij. Zijn maten maken dan grapjes over hem en Rebecca. ‘Binnen een paar maanden kunt ge gaan optreden met een baby in je armen.’ proest Alexander. ‘Moeten jullie eigenlijk niet gaan werken?’ vraagt Arne. Niemand heeft er zin in. Ze sturen hun kat naar de werkvloer.

III.

Een weekje later wandelt Sebastian om tien uur 's morgens half in slaap van zijn slaapkamer naar de keuken. Zijn vader leest er zijn krant met een tas koffie. Ze begroeten elkaar en Rohnny vraagt aan zijn zoon of hij niet moet werken. Terwijl de drummer zichzelf ook een tas inschenkt vertelt hij hem dat hij ontslagen is. De dokwerker is er onaangenaam door verrast. 'Hoe komt het? Ze waren toch tevreden over jou?' vraagt Rohnny.

'De laatste tijd niet meer.' antwoordt Sebbe. 'Wat heb je dan uitgestoken?!' is zijn tweede vraag. 'De laatste tijd niet veel meer. Ik ben de laatste tijd niet veel meer aanwezig geweest. Ongevraagd.' vertelt zijn zoon. 'Waarom?!' roept Rohnny. 'Ik had niet veel zin meer.'

'En Alexander?' is Rohnny's derde vraag. 'Ook ontslagen.' lacht Sebastian.

'En je vindt dat grappig?!'

'We zijn niet dood he pa.' mompelt de jongeman.

'Ge kunt maar zien dat je direct ander werk zoekt! Ge moet niet denken dat je hier de hele tijd ga zitten luieren!' zegt zijn boze vader. 'Pfff, het zal toch niet direct zijn. Ik heb geld genoeg.'

'Geld heb je nooit genoeg! Straks ga je naar een interimkantoor en je vraagt er werk!' schreeuwt de vijftiger. Sebbe antwoordt niet meer, hij keert terug met zijn tas koffie naar zijn kamer. Hij scrollt een tijdje op zijn smartphone en kijkt naar wat er allemaal staat op de sociale media. Zijn profielfoto verandert hij ook. Wat later gaat hij zich douchen en vertrekt dan met zijn sporttas in de hand. Bij het buiten gaan hoort hij nog zijn vader roepen dat hij niet mag vergeten om naar een interim bureau te gaan. Sebbe rolt zijn ogen en antwoordt ongeïnteresseerd. Hij rijdt eerst naar zijn beste vriend om samen te gaan trainen in de fitnesszaal. Alexander heeft twee sporttassen mee. Eentje met sportkledij en ééntje gevuld met xtc. Deze gaat hij wisselen met hun verkoper Joeri. De buitenwipper van The Wizard geeft hem dan een sporttas gevuld met geld in de ruil. Deze droppen ze in de locker tot ze klaar zijn met hun spiermassa op te bouwen. Kristof en Robin kregen ook hun ontslag, zoals eerder al Arne niet meer welkom was bij zijn werkgever. De oudste van de twee kijkt naar de televisie, hij kocht een dvd box van een serie dat hij leuk vindt en wilt er zijn dag mee vullen. Robin amuseert zich met zijn verscheidene gitaren. Altijd maar improviseren tot hij tevreden is over zijne nieuwe riffs. Een beetje later vergezelt Arne hem. Hij komt er om zijn teksten te laten zien. Kristof laat hem binnen. Hij nestelt zich direct terug in de zetel. Arne kijkt even mee naar de serie, hij vindt het maar stom. De nachtegaal haalt dan een jointje uit zijn pak sigaretten en vraagt de gitarist of hij geen zin heeft om het op te roken. Hij vindt het een goed idee. Voor ze naar buiten gaan roept hij beneden de trap naar zijn broer om mee te gaan. Ze praten er terwijl over de leveringen en opbrengsten van de voorbije dagen. Zoals gewoonlijk zaagt Kristof terug dat ze er

moeten voor zorgen om meer te verkopen. Robin heeft er zijn bedenkingen bij, volgens hem overdrijft zijn broer. Daarna volgt de zanger Robin naar zijn kamer en kijkt de oudste gitarist verder naar zijn serie. Na ze te lezen keurt Robin de teksten goed. Hij acht dat zijn kameraad uitstekend werk heeft verricht. S' avonds willen ze hun magen vullen in de frituur. Ze eten er elk een klein pakje frieten met saus en ook wat vlees. Kristof een boulet, Arne twee frikandellen en Robin een Mexicano. Sebastian komt hen daar ophalen om bij Antoine te gaan. Robin belde hem op. Ze willen nog eens pokeren. Duizend euro is de inzet. Het spelletje duurt uren. Muziek op de achtergrond, sterke drank op tafel, jointjes smoren, hun zaken bespreken en veel lachen en zeveren. Alexander wint de partij. Hij vraagt Antoine om een rugzak te lenen. Om al het geld mee naar huis te nemen.

‘Dat kost je dan tien percent van je winst.’ lacht de Waal.

Het is een zonnige lentedag wanneer de jonge muzikanten het domein van The Black Foxes oprijden. Antoine volgt de jongens met zijn lichte vrachtwagen volgeladen met hun instrumenten. Bij het uitstappen ruikt Sebba onmiddellijk een barbecue geur. Hij kijkt wat rond en ziet enkele ruige kerels vlees bakken met een bierflesje in de hand. Eddy, die met zijn lange zwarte baard een whisky drinkt aan de ingang van het beruchte clubhuis stapt direct naar hen toe om hen te verwelkomen. Na de begroeting neemt hij de jongelui mee naar het clubhuis en schenkt hen iets sterks te drinken. Zijn vriend Tony is er ook, hij praat met de jarige president. Iedereen is vriendelijk en vele bikers hebben een schaars geklede vrouw aan hun arm hangen. De muren zijn allen bekleed met vlaggen van de motorclub. Maar die trekken niet lang de aandacht van Arne en zijn makkers. Doorheen de vele mannen met lederen vestjes paraderen serveuses topless met vele glazen bier op een plateau. Op de kleine tafeltjes langs de muren liggen er schotels waarop tientallen jointjes rusten. Er bevinden zich ook dienbladen met hoopjes poeder voor de gelegenheid en ook hier en daar een bokaal gevuld met pillen. De verleiding is groot maar de muzikanten willen eerst een fantastisch concert spelen voordat ze van de illegale lekkernijen proeven. Toch kunnen Arne en Kristof het niet laten om elk een jointje mee te nemen wanneer Eddy hen naar het podium buiten brengt. Om er te geraken moeten ze eerst een hele horde geparkeerde motoren voorbij slenteren. Antoine gaat daarna zijn wagen halen om dichterbij te parkeren en de instrumenten uit te laden. The Reckless kan dan aan de soundcheck beginnen. Tot aan het concert sympathiseren ze met verscheidene leden van de 1%MC. Er wordt veel gelachen en over de tweewielers gepraat. Danny, de president van de motorclub vertelt aan de jongens over het ontstaan van de club tijdens de jaren zestig. Sebba en Alexander gaan aan tafel. De geur van het lekker vlees was te sterk, de anderen volgen hen. Vele pintjes later springen de muzikanten op het podium. Arne roept ‘Happy Birthday Danny!’ in zijn micro, Robin volgt dit op met enkele akkoorden op zijn elektrische gitaar. Al gauw zorgen de drummer en de bassist voor de ritme van het liedje en Kristof wacht op het

moment dat hij met zijn snaren mag solo gaan. Het wilde publiek gaat flink te keer. Springen, headbangen, mee brullen en lucht gitaar spelen. De jongens zijn fier dat ze het leuk vinden, daardoor gaan ze een versnelling hoger. De bikers worden gek. Ze juichen alsof ze een versterker in hun keel hebben.

‘Dit is het feestje van het jaar.’ roept Robin naar zijn broer die er om moet glimlachen. The Reckless speelt uren aan een stuk. Nadien trekken de bandleden naar binnen, ze zijn een beetje moe. Eddy laat hen weten dat ze mogen mee feesten tot de vroege uurtjes. Het eerste wat ze doen is naar de dienbladen met hoopjes poeder stappen om hun neuzen vol te snuiven. Non stop, gecombineerd met veel drank. Een lid van de motorbende zorgt voor de muziek van achter zijn draaitafels. Het is geen klassieke muziek dat er gespeeld wordt.

‘Zo’n wild feestje heb ik nog nooit meegemaakt!’ schreeuwt Arne naar Kristof.

‘Ben ik nu aan het hallucineren of zie jij dat ook?’ vraagt de gitarist aan de nachtegaal.

‘Wat dan?’ informeert Arne. Kristof ziet aan één van de tafeltjes langs de muur een biker zitten met zijn jeans afgezakt tot aan zijn enkels terwijl één van de serveuses zijn ballen leegzuigt. Het duurt niet lang alvorens een gang bang ontstaat met allerlei langharige mannen en meisjes met een mooi snoetje. Eddy geeft Sebbe, die er ook naar staat te gapen letterlijk een duwtje in de rug. ‘Komaan, geef ze ook maar een beurt!’ lacht de man met de zwarte baard. Daarna laat hij de anderen weten dat ze zich niet moeten inhouden. De jongens kijken elkaar aan. Alexander houdt een serveuse tegen wanneer ze hem wilt passeren. Hij draait haar een tong, ontdoet haar van haar mini jeansbroekje en neukt haar op een tafeltje langs de muur. Wanneer hij klaarkomt mogen Arne, Kristof en Robin ook hun gang gaan. Antoine houdt zich bezig met diegene die Sebastian een leuke tijd liet beleven. Daarna smullen ze terug van de jointjes, poedertjes en pilletjes gedurende het vele headbangen en dwaas rond springen op de ritme van de harde muziek. Tot de zon tevoorschijn komt. Dan verdwijnen de meeste motor gangsters via de uitgang om thuis hun roes uit te slapen. Het zijn de jongere criminele tweewielers liefhebbers die er blijven hangen. Na een tijdje vraagt Sebbe aan de president van de motorclub of ze hun geld voor het optreden kunnen ontvangen. Maar Danny weigert te betalen. ‘Waarom niet?’ vraagt de verraste drummer.

‘Jullie hebben hier heel de nacht op onze kosten mogen feesten. Jullie kregen gratis drank, gratis drugs en onze hoeren hebben jullie ook gratis geneukt!’ reageert de jarige biker.

‘Dat hebben we niet afgesproken! En daarbij, wij hebben hier voor geen tweeduizend euro’s gebruikt!’ repliceert Alex. ‘Gaan we moeilijk doen?’ lacht de crimineel. ‘We willen ons geld!’ zegt Kristof.

De biker neemt zijn smartphone uit de achterzak van zijn jeans.

‘Anders wil ik wel eens de beelden van daarstraks aan jullie vriendinnen laten zien.’ meent de president. Sebastian en Alexander worden furieus en maken hem uit van klootzak. Ondertussen

worden de jongens omsingeld door de motorbende. Antoine vreest dat het gaat slecht aflopen en vertelt de baas van het clubje dat ze het geld mogen houden. Hij duwt de drummer en de bassist naar de uitgang van het clubhuis, de anderen druipen mee af. Woedend kruipt Sebba achter zijn stuur en rijdt weg van het domein. ‘Ik maak hem af! Ik steek dat kot in brand!’ roept hij onderweg. Bij Antoine thuis bespreken ze hun nare belevenis en bereiken ze een consensus om de 1% motorbende een lesje te leren. Op maandagochtend, omstreeks negen uur wordt Maaïke naast haar liefje wakker. Ze vroeg aan haar werkgever een dagje verlof om met haar getatoeëerde drummer en vrienden te gaan shoppen. Enorm verliefd kijkt ze naar hem terwijl hij nog ligt te dromen, kust hem dan wakker en krijgt een zoen terug. Hij schuift zich tussen haar dijnen en zo begint het jonge koppel aan de dag met een stomende vrijpartij. Een tijdje later besluiten ze te gaan ontbijten. Maaïke smeert confituur op haar boterhammen, Sebba choco. Na twee tassen koffie gaat ze naar de badkamer, poets haar tanden en gaat onder de douche. Sebastian scrollt ondertussen een beetje op zijn smartphone. Daarna vervoegd hij haar onder het water. Ze begint hem in te zepen en laat hem dan achter in de douchecabine met een erectie. Twee uurtjes later verlaten ze het huis en rijden ze naar hun goede vriend Alexander. De bassist en zijn liefje gaan mee om de winkelstraten te verkennen. Sebastian parkeert zijn wagen in de stadsparking en de verliefde koppeltjes wandelen naar de Meir, de drukke winkelstraat met verscheidene internationale ketens. De meisjes gaan bijna elke klerenwinkel in. Dit vinden de twee muzikanten niet zo leuk. Maar ze hadden het hun liefjes beloofd en belofte maakt schuld. Na zo’n vier winkels laten ze de meisjes alleen een winkel exploreren terwijl ze buiten een jointje roken. Nadien bewegen ze met hun vieren naar een winkelcentrum een beetje verder in de straat. Daarna trekken ze verder naar de Huidevettersstraat waar de duurdere kledingmerken verkocht worden. Alexander aansteekt opnieuw een stickie. Maaïke heeft Sebba tot haar persoonlijk lastdier betoverd, hij mag al haar zakken dragen. Zijn beste vriend heeft er ook drie in zijn linkerhand. In de Huidevettersstraat zien de meisjes nog meer mooie jurkjes maar dan ook veel duurdere. Maar ze hebben geluk, de jongens trakteren. Met wat ze verdienen met hun illegale praktijken is dat geen probleem. En op die manier doen hun liefjes een oogje dicht. Ze zijn natuurlijk niet op de hoogte dat hun lieve dekhengsten de moordpartij pleegden op de familie Bouchlaghem. Na het shoppen slenteren de jongeren naar de Groenplaats. De twee vrienden hebben ondertussen figuurlijk een kruiwagen nodig om al de inkopen van hun prinsesjes te dragen. Ze gaan er een stukje eten op een terrasje met zicht op de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal, een gigantisch Gotische kruiskerk die er al honderden jaren staat te blinken. In de kathedraal bevinden zich ook verschillende schilderijen van de wereldberoemde schilder Peter Paul Rubens. In het midden van het plein waar ze zich bevinden staat ook een standbeeld van deze bekende man. Zou deze kunstenaar destijds beseft hebben dat zijn meesterwerken vandaag zoveel geld zouden waard zijn? Onbetaalbaar voor de gewone werkende mens. Voordat de shoppers terug

naar huis rijden springen Sebbe en Alexander de muziekwinkel Vaeyens even binnen. Sebastian koopt er een drumcomputer, dit wilt hij al lang maar het is er nooit van gekomen. Alex bestudeert ondertussen de basgitaren die er te koop staan en test er eentje uit. Zonder aarzelen vertelt hij de handelaar dat hij het koopt. Een bijhorende versterker neemt hij ook mee. De meisjes mogen nu zelf een gedeelte van hun inkopen dragen.

Robin en Kristof zijn ook aan het tokkelen op hun snaren. Op zoek naar het juiste geluid met hun vele elektrische gitaren en gitaarpedalen. De slaapkamer van de jongste gitarist staat ook vol met versterkers. Wanneer hun moeder thuiskomt stapt ze onmiddellijk naar boven, opent de deur zonder kloppen en roept dan naar haar kroost dat ze wat minder lawaai mogen maken. Even later stopt Kristof er mee. Hij sluit zich op in zijn eigen slaapkamer. Haalt een zakje cocaïne uit een lade en benut het lijntje na lijntje tot alles op is terwijl hij naar de gitaren van zijn broer luistert. Arne en Antoine houden zich terug bezig met de leveringen die alsmaar groter worden. Onderweg kruisen ze enkele politiewagens. Maar deze besteden geen aandacht aan de dealers. Zakken vol geld halen ze ook op. De Waal zijn lichte vrachtwagen komt goed van pas. Wanneer ze klaar zijn met hun ronde gaan ze eten in een fastfoodketen. De nachtegaal uit Antwerpen krijgt er een mooie glimlach en een knipoogje van de dienstster aan de kassa. Hij kent ze vanop school. Ze gaan daarna aan tafel om hun burgers op te smullen. Arne houdt het meisje in het oog terwijl Antoine op zijn smartphone scrollt. Na een beetje flirten doet ze teken naar hem.

‘Ik heb prijs.’ vertelt de zanger aan zijn makker. ‘Hoe bedoel je?’ vraagt Antoine.

‘De kassierster. Niet weg gaan, ik kom direct terug.’ lacht Arne. Hij volgt haar naar de toiletten om haar nog eens te koesteren zoals destijds op school. Nadien rijden ze met de wagen volgeladen met zakken geld terug tot bij Antoine thuis. Daar verhuizen ze eerst de zakken naar het salon, nemen iets te drinken en ploffen zich dan neer in de zetels. Antoine zet zijn televisie aan, hij besluit om naar het kooivechten te kijken. Arne rolt tussendoor een paar jointjes. Ze aansteken er elk eentje aan. Wat later bestelt de dertiger een gangsterfilm bij zijn televisie provider. Alex en Sebbe arriveren er een half uurtje later. Elk met een fles whisky vanuit een nachtwinkel. De volgende avond rijdt Sebbe met zijn makkers na de repetitie tot bij Antoine. Het is tijd om met The Black Foxes af te rekenen. Bij de Waal kleden ze zich om, ze trekken hun terreurkledij aan. Volledig in het zwart met zwarte helm en vuurwapens onder hun jas installeren ze hun crossmotoren in de wagen van hun vriend. Ze gaan er op zitten terwijl Antoine de achterdeur sluit. Daarna rijdt hij tot aan het Kattenbos om de Antwerpse roofdieren vrij te laten, zodat deze criminele muzikanten hun duivels kunnen ontbinden. Bij het oprijden van het domein merken ze dat de voordeur van het clubhuis open staat. Ze parkeren hun motoren dicht bij de ingang van het gebouw en snellen zich met de wapens in de hand naar binnen. Ze treffen er de president van de motorclub die naar buiten wandelt om te zien wie er zo laat nog kwam aangereden. ‘Handen in de lucht!’ schreeuwt de

drummer. Danny schrikt zich een hoedje. Ze dwingen hem achteruit te stappen tot aan de bar. Wat hij in eerste instantie weigert te doen.

‘Dat gaan jullie zich beklagen, bende klootzakken!’ maakt de langharige man zich kwaad.

‘Zwijg, stomme stinkende vossenkloot! Doe gewoon wat we je bevelen!’ antwoordt Alexander.

Eenmaal daar wandelt Kristof naar de tapkraan. ‘Voor iedereen een pintje?’ lacht hij. De jongens ontdoen zich dan van hun helmen. ‘Jullie?!’ reageert de biker. De muzikanten glimlachen.

‘Denk tweemaal na vooraleer jullie iets doen! Anders maken we jullie achteraf wel kapot!’ roept hij.

‘Jij gaat achteraf niet veel meer doen. Vandaag maken wij jou af!’ proest Arne. De president staat er met zijn mond vol tanden. Zijn gezicht verbleekt met de seconde, hij beseft dat zijn laatste uur geslagen is. Hopend dat zijn maten aankomen kijkt hij even naar de uitgang van het clubhuis.

Kristof drinkt zijn glas leeg en hoort Sebbe zeggen: ‘Ja, laten we dat varkentje eens wassen.’ De gitarist neemt zijn vuurwapen vast en wandelt terug van achter de toog. De twee gitaristen houden Danny onder schot. Sebbe, Alex en Arne trekken elk een boksbeugel aan. Waarna ze aan de afslachting beginnen. De drummer geeft de eerste slag, daarna de bassist en dan de nachtegaal des doods. Zo gaan ze een tijdje door. Het aangezicht van het prooi wordt volledig kapot geslagen. De neus, de kaken, de oogkassen. Alles breekt, zijn bloed spat alle kanten op. De twee broers schoppen tussendoor in de ribbenkast van hun vijand wanneer hij op zijn knieën zit. Sebastian verplicht dan de man om zijn smartphone af te geven. Met een pijnlijke grimas doet hij dit heel langzaam. De jongeman werpt het vervolgens hard op de grond en trapt er daarna enkele malen op met zijn schoenzool. Robin vermoedt dat er nog allerlei te rapen valt in het clubhuis. Hij en zijn broer doorzoeken het huis gedurende de afslachting verder gaat. In de kelder van het gebouw vinden ze een waar arsenaal aan vuurwapens verstoppt in grote militaire rugzakken. Ze besluiten er zoveel mogelijk mee te nemen, ook een lading drugs. Wanneer ze hun kameraden terug vergezellen zien ze hen alle drie op hun slachtoffer lachend plassen.

‘Hey! Kijk eens wat we gevonden hebben!’ zegt Kristof.

‘Wauw! Wat waren die van plan? Een staatsgreep?’ vraagt Alexander luidop. Ze kijken de man aan. Kristof schreeuwt dan dat hij zijn kleren moet uitdoen. De anderen kijken hem aan.

‘Wat ben jij van plan?’ vraagt Arne.

‘Mij amuseren met dat stukje stront. Binden jullie zijn armen en benen vast met zijn kleren.’ Zijn vrienden doen het wel maar de gitarist heeft hen nu wel nieuwsgierig gemaakt. In de verzameling wapens zitten er ook een aantal survival messen. De gitarist neemt er één en begint de benen van de president te villen. De man schreeuwt van de pijn. De bassist schopt hem in het aangezicht en beveelt hem te zwijgen. Robin neemt de t shirt van Danny en propt het dan in zijn mond. Lachend foltert Kristof hem verder. De anderen vinden het ook leuk. Onderwijl snuiven ze

elk op beurt een paar lijnen van het veroverde poeder. De nachtegaal tapt ook verscheidene bierglazen vol voor hem en zijn kompanen. Alex besluit nadien hun slachtoffer te pijnigen met zijn aangestoken sigaret. Hij drukt het meermaals op het lichaam van de president. De anderen volgen daarop zijn onaangename handeling. ‘Ik heb een idee!’ brult Arne. Hij wandelt naar de kleine keuken van het clubhuis. Vult een pan met water en laat het koken. Een beetje later gaat hij met de pan naar de biker en giet het traag over zijn verwondingen. De muzikanten lachen zich een breuk. ‘Kom, het is tijd. Antoine zal zich afvragen waar we blijven.’ meent Sebastian. ‘En hij?’ informeert Robin. Sebba raapt het survival mes vanop de grond, marcheert naar Danny en snijdt hem de keel over. Nog meer bloed komt er tevoorschijn, het slachtoffer sterft ogenblikkelijk. Met de militaire rugzakken op de rug doen ze hun helmen aan. Vooraleer ze vertrekken laten ze alle vlaggen die aan de muren hangen branden met hun aanstekers. Binst het gebouw volledig afbrandt rijden ze naar het Kattenbos. Parkeren hun tweewielers in de lichte vrachtwagen. Antoine sluit de achterdeur opnieuw en vertrekt. Eenmaal thuis vraagt hij hen waarom het zolang duurde. Met glinsterende ogen vertellen ze hem wat ze uitspookten.

‘Jullie zijn gek!’ repliceert de Waal.

‘Nee, gewoon prettig gestoord.’ joelt Kristof.

‘Jullie hebben met dat gedoe toch geen sporen achter gelaten?!’ panikeert de dertiger.

‘We hebben heel dat clubhuis in de fik gestoken. Maak je maar geen zorgen.’ sust Robin hem.

‘En die rugzakken?’ vraagt hij met wijzende vinger.

‘Ooh, gewoon een beetje speelgoed.’ antwoord Alexander. ‘En ook wat snoep!’ grapt Kristof. Ze laten hem er van proeven. Antoine vindt het spul niet slecht. Waarna ze elk nog een paar lijntjes snuiven en beginnen te poken. Hoofdinspecteur Patrick Hendrickx en zijn inspecteurs arriveren één na één aan het clubhuis van de beruchte motorbende. De brandweer is dan al klaar met blussen. De kapitein van het brandweerkorps vertelt de hoofdinspecteur dat de brand is aangestoken. Er is geen twijfel mogelijk. De negentwintig jarige kapitein vertelt hem ook dat ze een verkoold lichaam vonden. Een groot aantal leden van The Black Foxes staan er gelaten bij terwijl ze naar het afgebrand huis gapen. Patrick kijkt ze van in de verte aan. Hij roept Koen bij zich. De inspecteur krijgt het bevel om al die ruige types mee te nemen naar het bureau om ze te ondervragen.

‘Je weet toch dat dat soort mensen nooit van iets op de hoogte zijn.’ zegt Koen.

‘Ja, de kans is klein. Heel klein. Maar het is onze job.’ antwoordt Patrick. De criminele motor liefhebbers volgen een paar minuten later de rechercheurs met hun tweewielers naar het politiekantoor. Daar worden ze elk om beurt ondervraagd door de hoofdinspecteur en zijn team. Veel wijzer zijn ze er niet van geworden. Behalve dat het verkoold lichaam waarschijnlijk van de president van de motorclub is. Danny woonde namelijk in het huis. Maar dit zal het forensisch onderzoek wel uitwijzen. The Black Foxes weten niet wie er verantwoordelijk is voor de brand. En

ook al wisten ze het, ze lossen hun problemen liever zelf op. Na de vele gesprekken trekt Patrick naar de bureau van de goed gezinde commissaris. ‘Kom binnen.’ roept hij nadat de hoofdinspecteur op zijn deur klopt. Patrick vertelt hem alles over de zaak van het afgebrande clubhuis en het verkoold lichaam.

‘Het is nu éénmaal geen groot verlies voor onze gemeenschap. Hopelijk gaan ze zich nu ergens ver weg van hier nestelen.’ reageert Roger met de glimlach.

‘Je bent zo goed geluimd vandaag?’ vraagt Patrick. Zijn meerdere wrijft eens in zijn handen.

‘Inderdaad. Straks ga ik golfen met de burgemeester.’ antwoordt Roger.

‘Ah zo, meneer gaat de dikkenek uithangen.’ repliceert de weduwnaar.

‘Geen zin om mee te gaan? Het zal geen probleem zijn voor de burgemeester.’ verzoekt de commissaris.

‘Nee, nee, dank u. Ik hoor daar niet thuis.’ mompelt Patrick en verlaat de bureau. Zo gezegd zo gedaan, enkele uren later golft de commissaris met de burgemeester. Tijdens het rijden met het golfkarretje van hole naar hole praten ze over de veiligheid van de stad. Ondertussen bezoekt de hoofdinspecteur het graf van zijn overleden geliefde. Zijn teerbemide Chantal rust er nu al bijna twee jaar. Hij mist ze nog steeds elke dag. Ze was voor hem de perfecte vrouw, de motor van zijn leven. Chantal deed werkelijk alles voor Patrick. ’s Morgens zijn boterhammen klaarmaken, zijn kledij wassen, strijken, klaarleggen voor de volgende dag. Het huis schoonmaken, het avondmaal maken. Werkelijk alles, het enige waarvoor de hoofdinspecteur moest zorgen was voor het onderhoud van de tuin. En ze deed het uit liefde, hij was haar alles. Zoals Chantal zijn alles was. Hij heeft bloemen meegebracht voor haar, een blauwpaarse klokjesbloem. Hij legt het op haar grafsteen en denkt aan vroeger. Vele mooie herinneringen. Hoe hij haar als snotneus probeerde te versieren, hun trouwfeest, de geboorte van hun kinderen en kleinkinderen. Hoe vrolijk ze steeds was. Een traan biggelt over zijn linkerwang. Maar Patrick is ook dankbaar. Dankbaar dat hij zoveel mooie jaren met haar heeft mogen samenleven. Nu is het Lady, zijn zwarte labrador die hem thuis gezelschap biedt. En zijn kinderen die hem geregeld komen bezoeken met hun nageslacht. Vooraleer hij terugkeert naar zijn trouwe viervoeter thuis gaat hij eerst nog eens langs bij Benjamin, de partner van zijn collega Jurgen. Dit doet Patrick telkens nadat hij naar het kerkhof wandelt. Benjamin is de eigenaar van een bowlingzaal waar je ook iets kunt eten en drinken. De hoofdinspecteur drinkt er steeds enkele pintjes terwijl hij met Benji, zoals Patrick hem steeds aanspreekt, over de actualiteit filosofeert. Jurgen treft hij er ook dikwijls. Wanneer ze met hun drieën zijn is het steeds lachen geblazen. Later op de avond trekt de weduwnaar huiswaarts. Daar ploft hij zich neer in zijn zetel met Lady op zijn schoot, die hem dan af en toe aan de kin likt. Op dat moment bestelt de burgemeester een taxi. Hij en de commissaris zijn meer dan lichtjes dronken. Ze hebben na het golfen een hele tijd dure wijn geconsumeerd in de bar en vrezin nu al voor de

kater die hen te wachten staat. De volgende zaterdagavond zijn Maaike en Siska enorm zenuwachtig. Ze treden namelijk met hun toneelgroep De vrolijke bende op in de theaterzaal De Ster. Het is de première van hun toneelstuk. Het gaat over een groep mensen die elkaar leren kennen op een tram die onderweg naar het werk defect geraakt. Sebba en Alexander zitten tussen het publiek. Het is vooral van moeten. Anders hebben ze een hele week of langer ruzie met hun liefjes. Tijdens de voorstelling hebben ze alle moeite om wakker te blijven. Sebastian dommelt verscheidene keren in. Zijn beste vriend houdt zich grotendeels bezig met zijn smartphone. De beste uitvinding ooit voor zulke momenten, denkt hij. Wat de beide muzikanten niet weten is dat naast hen enkele rechercheurs zitten. Koen en Jurgen zitten vlak naast de criminelen die ze al een tijdje zoeken. De wereld is klein. Koen is er eigenlijk ook tegen zijn goesting. Het was ook van moeten. Zijn verloofde Jolien verplichtte hem om mee te gaan. Jolien en Jurgen zaten ooit tijdens hun middelbaar in dezelfde klas. Ze hebben na al die jaren nog steeds contact. En Koen had de keuze tussen meegaan of gezaag als: 'Jij wilt nooit eens met mij naar het theater.' Hij heeft het ook moeilijk om wakker te blijven. In plaats van naar de voorstelling te kijken heeft hij meer aandacht voor wat er op Alexanders mobieltje tevoorschijn komt. Arne, Robin en Kristof beleven meer plezier. Een taxi voert hen naar de stad, Antoine is ook mee. De drie kameraden zaten al een hele tijd bij hun makker. Alle vier zijn ze zo stoned als een garnaal. De hele namiddag rookten ze vele jointjes. Dronken daar nog eens meerdere biertjes op. En snoven er op los. De taxichauffeur brengt hen naar de Sinksenfoor. Onderweg slikken ze elk nog enkele xtc pillen in. Eerst slenteren ze wat rond tussen de kermisattracties. Tot de pillen beginnen te werken. Dan kruipen de vier maten in de botsauto's. Terwijl ze rijden wordt alles wazig. Er wordt uit alle windrichtingen op hen ingereden. Daarna, wanneer al hun jetons zijn opgebruikt trekken ze verder naar een volgende attractie. Tussendoor kruisen ze oude schoolmakers en verscheidene klanten. In het spookhuis lachen ze met de vele spoken en bovennatuurlijke wezens. De twee broers schrikken wel telkens maar de glimlach is nooit ver weg. Na het griezelen gaan ze op de breakdance. Na één rondje moet Arne al uitstappen, hij moet braken. Lijkbleek en bevend ziet hij hoe alle voorbijgangers hem aanschouwen. Met kots op zijn kin koopt hij dan frisdrank in een frietkraam. Na een tijdje scharen zijn vrienden zich rond hem. Door de geur krijgt Antoine zin in frieten. Hij bestelt een puntzakje met cocktailsaus en zijn makker Robin koopt oliebollen. Etend trekken ze dan rustig verder doorheen de menigte. Nadien verlaten ze de foor om de eerste café die ze tegenkomen binnen te stappen. Het is een heel oude en kleine kroeg. Het is er al sinds 1933. Twee zussen met een leeftijd van tussen de zestig en zeventig houden het open. Ze namen de zaak over van hun vader. Heel hun leven brachten ze tussen de vier muren van de zaak door, nooit gingen ze eens op vakantie. Ze kunnen hun klanten niet missen. Antoine bestelt een paar pinten aan de toog en gaat bij de anderen zitten aan een klein tafeltje. De muren zijn bijna volledig bedekt met reclameborden van vele

biersoorten van de voorbije decennia. De vier dealers vragen zich af hoe het met Sebbe en Alex gaat. Vinden ze het plezant? Liggen ze allebei te slapen? ‘Wat een idee om naar het theater te gaan.’ vertelt Kristof lachend.

‘Tja, ze moeten wel. Anders is het ambras met de meisjes.’ repliceert Antoine.

‘Alle twee een grote mond maar Maaïke en Siska zijn de baas.’ spot de nachtegaal.

‘Wacht maar tot jij een vriendin hebt!’ antwoordt de Waal.

‘Nee zot! Af en toe eens met Rebecca neuken, meer heb ik niet nodig.’

‘Je denkt toch niet dat ze zo eeuwig naar je pijpen zal dansen? Er komt een dag dat ze ook op haar strepen zal staan. Ze zal je anders rap door een andere dekhengst vervangen!’ zegt Robin. Zo pintelieren ze een tijdje door. Een zestal pinten later voelt Robin zich stilaan misselijk. Zonder een woord te zeggen staat hij recht en sprint naar de toiletten waar hij één van de antieke wc potten vol kotst. Even later komt zijn broer even checken hoe het met hem gaat want hij bleef nogal lang weg. Kristof ziet hem met zijn hoofd boven de pot hangen en schiet in een lach.

‘Waren het geen goeie oliebollen?’ vraagt hij aan Robin. Ondertussen bestelt Antoine een taxi om hen bij hem thuis te voeren. Tijdens het wachten snuiven ze om beurt nog enkele lijntjes coke in de toiletten. De taxichauffeur is vriendelijk. Tijdens de rit vertelt hij vele mopjes. Zijn passagiers lachen zich een breuk. En werpen nog wat xtc door hun keelgat om in de zetels van de Waal verder te flippen. De televisie staat aan maar er is iets anders dat de aandacht van Kristof aantrekt. Plots uit het niets komen er een aantal kabouters op klompen voor zijn neus tevoorschijn. Allen met een rode muts en groene kleren. De ene met een gouden trompet, de andere met een zilveren trombone. Nog eentje met een saxofoon. Met een trommel, met een dwarsfluit. Eigenlijk is het een fanfare bestaande uit bebaarde paddenstoel bewoners. Huppelend spelen ze een liedje rond de salontafel. Hij probeert er één vast te grijpen maar deze springt op het nippertje weg. De anderen lopen onmiddellijk weg, de kleine figuurtjes verspreiden zich doorheen het huis. De gitarist loopt diegene met de trompet achterna. De kabouter lijkt wel ongrijpbaar voor Kristof. De jongeman wordt meerdere malen uitgelachen door het wezentje. Dit maakt hem kwaad, hij wilt de kleine trompettist de hersenen inslaan met een boek van Antoine. Maar dit mislukt ook. Uren aan een stuk probeert hij de kabouter te vernietigen. En de anderen hebben er geen enkel besef van. Ieder beleeft zijn roes op een andere manier. Sebastian en Alexander hebben ondertussen De Ster verlaten. Hun liefjes zijn tevreden over hun première. Ze zijn zo gelukkig dat ze hun vriendjes alle sterretjes van de hemel in bed laten zien. Dinsdagvoormiddag gaat Robin een krant kopen voor zijn vader die een dagje ziekteverlof neemt in een grootwarenhuis bij hem in de buurt. Sigaretten en een blikje energiedrank schaft hij zich ook aan. Bij het verlaten van de winkel loopt hij Gregory Van Snick tegen het lijf. Ze kennen elkaar vanop school.

‘Hey Gregory! Hoe gaat het? Dat is lang geleden!’ groet hij zijn schoolmakker. Van Snick kijkt hem verrast aan.

‘Goed, goed! Ja, dat is nu toch al enkele jaren geleden he.’ antwoordt hij.

‘En? Speel je nog sax?’ is Robin benieuwd. Zijn maatje uit het verleden is een saxofonist. Hij volgt momenteel een master opleiding in uitvoerende muziek. Hij bespeelt ook nog andere instrumenten.

‘Natuurlijk. Ik speel bij drie bandjes. En volg een master opleiding jazz/pop op de Hogeschool hier een beetje verder op.’ vertelt Gregory. ‘Amai, je hebt het druk zeker?’

‘Soms wel, soms is het wat rustiger. Het gaat nog.’ lacht hij.

‘Woon je nog in Berchem?’ is de gitarist nieuwsgierig.’

‘Ja ja, nog steeds bij mama en papa.’

‘Ik ook, hier om de hoek.’ vertelt Robin.

‘Speel jij nog met je gitaar?’

‘Ja. Maar ik speel maar bij één bandje, The Reckless. Met mijn broer en Arne, Sebbe, Alexander. Ken je ze nog?’ repliceert Robin. ‘Ja, ik herinner me ze nog. Nog steeds zware jongens?’

’Oooooooooooh yeah! Men kan een duivel niet veranderen in een heilige he.’ giechelt Robin. De saxofonist vindt het grappig. Alvorens ze afscheid van elkaar nemen polst Robin nog vlug of hij anders zin heeft om eens samen te spelen of zelfs een album te maken. Gregory ziet dat zitten. Ze wisselen elkaars nummers en gaan ieder hun eigen weg. Robin keert terug naar huis. Legt er de krant op de keukentafel. Daarna vertrekt hij meteen naar de muziekwinkel Vaeyens. Hij wilt er door de ontmoeting van Gregory een nieuwe hollow body gitaar kopen, zodat ze samen wat jazz kunnen spelen/componeren. Sebastian en Alexander zijn ook on the road. Ze leveren hun bij wet verboden producten bij hun verdelers als een rond rijdende melkboer. Wanneer het werk er op zit rijden ze naar het Schipperskwartier. Ze hebben zin in seks, maar niet met hun liefjes. Ze verlangen naar iets anders. Sebastian amuseert zich met een jonge Roemeense en Alexander beleeft een avontuurtje met een Litouwse delicatess. Nadat ze hun ballen leegschoten stappen ze terug naar Sebbe’s auto. Onderweg delen ze een pretsigaret. De hele namiddag slijten ze bij George. Het is rustig in De Matroos. Tezamen met de cafébaas en nog iemand dat niets anders te doen heeft dan te pintelieren spelen ze met de kaarten. Kristof ligt met zijn gitaar in bed. Het instrument ligt aan zijn voeten, hij zelf is aan het Chinezen. Hij verhit de heroïne dat op een aluminiumfolie rust en ademt de damp in zodat hij in een roes geraakt. Meerdere malen gedurende de hele namiddag tot hij geen poeder meer heeft, daarna rookt hij terug jointjes. Arne ligt ook in bed. Maar niet alleen, met Rebecca. Seks en coke om de dag door te brengen. De nachtegaal filmt de beauty met zijn smartphone terwijl ze het wit van achter zijn ogen zuigt. Ook tijdens het vrijen zelf. Ze heeft er geen problemen mee, naïef als ze is. S’avonds groeperen de muzikanten zich terug bij Sebastian. Na nog wat coke, bier, weed en het kijken naar de filmpjes van Arne met Rebecca repeteren ze

enkele liedjes. Na een uurtje zijn ze het al beu. Robin stelt voor om aan hun eigen repertoire te werken. Zijn kameraden vinden het ok. De jongste gitarist speelt één van zijn vele riffs, Arne zingt een tekst. Alex, Kristof en Sebba zorgen voor de andere klanken. Robin is tevreden, de anderen zijn ook enthousiast over hun muzikale werk. Meer en meer geloven ze er ook in. ‘Binnenkort spelen we in de grootste concertzalen. Van New York tot in Tokyo!’ stoeft Alexander. Ze nemen alles op met de multitrackrecorder. ‘Hey, kennen jullie Gregory Van Snick nog?’ vraagt Robin.

‘Ja. Dat was toch dat raar kereltje dat saxofoon speelde? Hij droeg altijd zo’n belachelijk hoedje.’ antwoordt Sebba. De anderen herinneren hem ook. ‘Inderdaad. Ik heb hem vanochtend gezien. Hij speelt nog altijd met zijn sax. We hebben onze nummers gewisseld, om eens samen te spelen en wie weet een jazz album maken.’ vertelt de gitarist.

‘Wat? En wij dan?! Ge zult je godverdomme beter enkel met ons bezig houden!’ brult Kristof. ‘Met jullie en met hem als we eens tijd hebben. Ik doe toch wat ik wil zeker! Je moet me zo niet commanderen!’ maakt Robin zich boos. ‘Eerst wij en dan hij!’ schreeuwt de oudste van de broers. ‘Natuurlijk! Waar jij je zorgen over maakt!’ mompelt de jongste van de twee. Sebastian stelt dan voor om nog wat te spelen. Alexander speelt een riff op zijn basgitaar, de drummer slaat op zijn trommels, Kristof tovert vervolgens verscheidene akkoorden uit zijn versterker terwijl hij met een kwade blik naar zijn broer kijkt. Deze improviseert aansluitend en Arne neemt het op. De tekst van het lied schrijft hij later wel. De volgende vrijdagmiddag gaan Sebastian en Alexander terug naar de fitnesszaal. De buitenwippers van The Wizard zijn er ook. Tezamen trainen ze hun spiertjes terwijl ze over van alles keuvelen. Na een tijdje horen ze opeens tumult achter hen. Twee vrouwen hebben een nogal luide woordenwisseling. Scheldwoorden vliegen over en weer. Ze hebben ruzie omwille van een dekhengst die naast de pot pist. Al gauw bekampen ze elkaar. Gebruiken hun vuisten en voeten om elkander af te maken. Gekrijs hoorbaar tot aan de ingang van de zaak. De twee muzikanten en hun drie gespierde discotheek dealers vinden het grappig. Ze gokken op de winnares van het gevecht. Maar het vechten duurt niet lang. De receptionist en nog enkele bodybuilders halen ze uit mekaar. De twee twintigers moeten zich gedeinsd houden of ze zijn er niet meer welkom. Met een gezicht tot op de grond blijven ze voortaan uit elkaars buurt. Arne ligt alweer in bed. Ditmaal zonder Rebecca. Hij luistert naar de muziek van zijn bandleden en werkt aan zijn teksten. Tot meter Martha hem komt opzoeken. ‘Lig je nu nog steeds in bed?!’ roept ze. ‘Ja en dan?’ antwoordt de jongeman.

‘Hoe is dat nu toch mogelijk? Je zou beter eens werk gaan zoeken in plaats van te luieren, tamme kloot!’ schreeuwt ze terug. ‘Laat me met rust! Kruip terug in je zetel en breid nog wat verder!’

‘Moesten wij destijds zo lui geweest zijn dan had onze pa ons al bont en blauw gestampt!’ dist ze op. De nachtegaal kan het niet meer horen. Springt uit zijn bed, neemt zijn portefeuille, sigaretten en smartphone op, foetert Martha uit van kutwrijf en verdwijnt uit zijn slaapkamer. Hij verlaat het

huis terwijl zijn meter nog van boven aan de trap staat te schetteren. Onderweg naar de bushalte aansteekt hij een sigaret. Hij besluit om naar De Matroos te vluchten. Enige tijd later komt hij er aan. Hij treft er enkel George met zijn klanten. Rebecca is er niet, de schoonheid is gaan werken. De cafébaas vraagt hem of hij meegaat naar de oefenwedstrijd van KV Antwerpen op het einde van de maand. De leeuwen met rood zwarte manen voetballen dan een oefenwedstrijd tegen Olympique Paris op het veld van FC Brasschaat. Arne wilt gaan kijken maar hij staat nog niet op de lijst om mee te rijden met de bus die de supportersclub in legt. De zanger stuurt sms berichten naar zijn makkers om te vragen of ze meegaan. Zet ze dan allen en zichzelf op de lijst, zoals George wel verwacht had. Hij trakteert de nachtegaal een pintje. Ondertussen wandelt Robin in het Stadspark, zijn broer ligt weer in bed om te Chinezen. Robin heeft een zak met oud brood bij, hij wilt de eenden die zich op de vijver vermaken voederen. Een klassieke gitaar heeft hij ook bij. Na de vogeltjes blij te maken gaat hij er mee op een bankje zitten en tokkelt het ene liedje na het andere. De passanten vinden het mooi, enkele bejaarden geven hem zelfs een applaus. Nadien wandelt hij wat rond en kijkt hij hier en daar naar graffiti. Enkele uren later verenigen de jongens zich bij Antoine. Ze hebben tickets voor een belangrijke bokswedstrijd in het evenementenhal Het Cultuurpaleis. Een wedstrijd voor de Europese titel tussen de Belg Léon Turrekens en de Italiaan Francesco Maldini. De tickets waren niet goedkoop. Tijdens het voorprogramma zijn er nog verscheidene kampen tussen allerlei Europeanen in verscheidene gewichtsklassen. In het publiek treffen ze vele bekende Belgen zoals acteurs/actrices, muzikanten, sporters, politiciers en mensen van de televisie. In de achtste ronde gaat de Italiaan neer, knock-out. Léon Turrekens is de nieuwe Europese kampioen bij de zwaargewichten. Het publiek gaat uit zijn dak. Voor Antoine en zijn criminele partners is het een fantastische avond, onvergetelijk. Maaïke en Siska hebben ook plezier. Maar dan op een hele andere manier. Met enkele vriendinnen houden ze een vrouwenavond. Er werd voor een workshop visagie gezorgd. Maar er wordt meer wijn geconsumeerd dan bijgeleerd. Een weekje later gaat Robin zijn schoolmakker met de saxofoon opzoeken te Berchem. Gregory laat hem binnen en schenkt hem iets te drinken terwijl Robin zijn gitaar en versterker opzij legt. Daarna trekken ze naar boven. In de slaapkamer van de saxofonist is er nog een deur om op de zolder te geraken. Deze is volledig omgebouwd tot een opnamestudio. Gregory stak er al het geld in dat hij verdiende als jobstudent. Robin vindt het fantastisch. Ruimte genoeg om ongestoord te musiceren en de opnames te bewerken. Na wat uitleg over de apparatuur stapt Gregory met Robin naar de speelruimte waar zich al zijn instrumenten bevinden. De gitarist plukt zijn speelgoed in de versterker en begint wat te improviseren. Gregory luistert naar zijn kameraad en blaast dan vele muzieknoden die hemels klinken uit zijn saxofoon. Zo gaan ze een tijdje door. Ze vinden het beiden heel plezant.

‘Dit is voor herhaling vatbaar.’ vertelt de gitarist. Wanneer Robin zin krijgt in een sigaret gaan ze naar buiten. In de tuin geeft Gregory hem een assenbak. Heel verlegen vraagt de saxofonist aan Robin of hij nog jointjes rookt. De gitarist vindt dit koddig. ‘Natuurlijk. En jij?’ vraagt hij. Gregory knikt en verteld er bij dat hij telkens wanneer hij er bij zijn dealer bestelt hij zich bedrogen voelt. Hij krijgt steeds minder voor zijn geld.

‘Bestel vanaf nu maar bij mij. Ik zal je niet bedriegen. Bestel maar zoveel je wilt! Weed, speed, coke, xtc, heroïne. We hebben alles wat je nodig hebt.’ verkondigt Robin hem. ‘Alles? Echt alles?’ vraagt Gregory.

‘Je moet er niet aan twijfelen. Laat me weten wat je wilt en ik kom het je persoonlijk brengen. Maar bestel nooit via de telefoon! Dat is het enigste wat ik je vraag.’ vertelt Robin. ‘Afgesproken!’ belooft de saxofonist heel enthousiast. Uren later krijgt Robin een oproep van zijn broer. De beltoon van zijn smartphone is een vrolijk liedje van een Amerikaanse Hip Hop artiest. Kristof vraagt hem waar hij uithangt.

‘Ik ben bij Gregory.’ antwoordt de jongste van de twee broers.

‘Kutmuziek aan het maken!’ lacht Kristof. Hij vertelt Robin dat hij met Arne, Sebbe en Alex bij Antoine zit. Ze gaan nog eens pokeren. Maaïke en Siska zijn er ook en spelen eens mee. Hun vriendjes zullen het inzetgeld wel betalen. Want deze bedraagt duizend Euro. ‘Poker je mee?’ vraagt Kristof.

‘Kan er iemand me dan komen halen, anders zal het nogal een tijdje duren eer ik daar geraak.’ Sebastian springt in zijn auto, tikt het adres van Gregory in zijn gps en rijdt er als een laagvlieger naar toe. Daarna worden de jetons bij Antoine aan tafel verdeeld. Er ligt zomaar achtduizend Euro op tafel. De winnaar krijgt alles, de anderen zullen vooral balen. Tijdens het langdurig spelletje wordt er overwegend drank en cocaïne benuttigd. Verscheidene pretsigaretten worden er ook weer gerookt. Om middernacht hebben de meisjes en Alexander de speeltafel al verlaten. De bassist is misnoegd. Hij verloor in een mum van tijd tweeduizend Euro. Sebbe lacht hem uit. Tegen de ochtend blijven enkel hij en Robin nog over. De rest ligt al lang in de zetels te snurken en de Waal ligt in zijn bed. Hij droomt over een pokertornooi in de Bahama’s. Wanneer Antoine aan zijn ontbijt begint liggen alle jetons op tafel. De drummer legt zijn kaarten op tafel, three of a kind. Het is nu alles of niets. Met een grote glimlach toont Robin zijn kaarten aan Sebastian en de anderen die benieuwd meekijken, full house. De winnaar is bekend en de verliezer krijgt een klopp van de hamer. Robin juicht, Sebbe staat recht en klopt op de muur achter hem. De drummer is wel sportief, hij feliciteert zijn vriend. Tegen de middag voert Sebbe zijn liefje en Siska naar huis om dan terug te keren bij Antoine. Nadien rijden ze met hun zessen naar De Matroos. Tussendoor poederen Sebbe en Robin hun neus om wakker te blijven. Pintjes drinken bij George en dan met de bus naar het voetbalveld van FC Brasschaat is het plan. De oefenwedstrijd tegen de Franse tweedeklasser

Olympique Paris wordt er verloren met vier tegengoals. De leeuwen met rood zwarte manen scoorden maar één keer. Maar de supporters vinden het niet erg, het is maar een oefenwedstrijd. De Ultra's maken van de uitstap een feestje waarbij er verscheidene biervaten sneuvelen. Er worden na de wedstrijd ook massa's selfies genomen met de voetballers, wanneer die terug op hun bus proberen te geraken.